

OBJETÍ

DEBBONNAIRE KOVACS

Modlitební týden mládeže 2020

Oddělení dětí a mládeže při Interevropské divizi Církve adventistů sedmého dne.

O AUTORCE:

Debbonnaire Kovacs se věnovala autorské tvorbě již odmala. Ve svých jedenácti letech prodala časopisu Junior Guide svůj první příběh. Když jí bylo čtrnáct, dostala za úkol připravit si kázání na jednu velkou akci mládeže. Cítila ostych a myslela si, že to nezvládne. Nakonec ale překonala svůj strach a vystoupila před ostatní, aby se podělila o myšlenky ze svého kázání. V sedmnácti letech pak napsala kázání pro Modlitební týden mládeže na akademii Mount Vernon. Dnes je spisovatelkou a řečnicí na plný úvazek. Vydala devatenáct knih včetně biblických učebnic používaných v adventistických školách v Severní Americe a napsala více než pět set příběhů a článků. Hovoří na táborových shromážděních, setkáních žen nebo jiných událostech, ale už se díky Bohu téměř nebojí!

Debbonnaire Kovacs důrazně vybízí mladé lidi, aby šli za svými sny a nečekali na pozdější věk, aby udělali to, k čemu je Bůh vede. Touží po tom, aby každý, kdo čte její slova, prohloubil svůj vztah s Ježíšem a vydal se vlastní cestou, kterou mu Bůh ukáže. Její webové stránky naleznete na www.debbonnaire.com.

Autorka žije v Berea, Kentucky, na malé farmě, kde chová kozy, slepice, ale také se stará o zahrady a sady. Živí se uměleckým předením, krajkováním a jiným textilním uměním. Jejím prvním románem byla Gaelina zahrada, jejímž hlavním tématem je odpuštění a smíření.

ÚVODNÍ INFORMACE

JAK NAPLÁNOVAT MODLITEBNÍ TÝDEN MLÁDEŽE

1. **Začněte plánovat.** Naplánujte si, jak strávíte tento výjimečný týden modliteb. Určete si jasný cíl, vytvořte tým a nezapomeňte do něj přizvat svého kazatele.
2. **Zjistěte si informace o Celosvětovém dni mládeže.** Tímto dnem bude modlitební týden zahájen. Navštivte webovou stránku www.gcyouthministries.org nebo kontaktujte svého vedoucího mládeže při unii.
3. **Získejte modlitební bojovníky.** Vytvořte tým mládežníků, kteří se zavážou k pravidelným modlitbám za vás a za vaši službu. Měla by to být skupina, ve které můžete otevřeně mluvit o svých potřebách jak osobních, tak těch, které se týkají vaší služby.
4. **Vyberte vhodné písně.** Zapojte do projektu váš mládežnický pěvecký sbor. Pokud takový sbor nemáte, může teď být vhodná příležitost k jeho vytvoření. Vyberte písně, které máte všichni rádi a hodí se k tématu každého večera, nebo si zvolte jednu píseň pro celý týden.
5. **Vytvořte tým zodpovědný za průběh všech osmi večerních přednášek.** Podle počtu členů vašeho sboru může mít od čtyř do osmi lidí. Do týmu pozvěte pouze mládežníky a vedoucí (Pathfinderu, sobotní školy, kazatele aj.), kteří jsou zapálení a mají o věc skutečný zájem. Je to velmi důležité, protože jen tak si tento úkol všichni členové týmu vezmou za svůj a nebude to jen na vás a jednom pomocníkovi. Požádejte skupinu o setkávání po dobu tří týdnů – alespoň jeden týden si ponechejte na promýšlení obsahu lekcí a poslední týden zaměřte na zhodnocení a uzavření. Jasně si určete záměr a cíl své činnosti, a to nejlépe hned na prvním setkání, a vyberte pro každý večer z mládežníků jednoho řečníka.
6. **Zahrňte do Modlitebního týdne mládeže i Celosvětový den mládeže.** Tento den by měl být v ideálním případě časem, kdy se mladí vytvářením různých příležitostí učí obětavě službě svému sboru a svému okolí. Pokud jste jen malá skupinka mládežníků a nemáte dost možností k tomu, abyste naplánovali nějakou činnost užitečnou pro vaše okolí, zkuste alespoň navázat kontakt s věřícími mládežníky z jiných církví a odbourat tím denominační bariéry. Můžete pak společně zrealizovat nějaký nápad nebo akci, kterou byste posloužili lidem ve svém okolí.

NĚKOLIK DALŠÍCH NÁMĚTŮ PRO VEDOUcí MLÁDEŽ

1. **Zaznamenávejte si své myšlenky.** Připravte si blok nebo volný papír, kam si budete moci zapisovat své myšlenky. Zkuste si poznačit i reakce členů vaší skupinky na večerní otázky nebo na něco, co je v lekcích zaujalo. Nezapomeňte si poznamenat, za co jste Bohu vděční nebo za co se chcete modlit. Připomeňte si, jak je důležité Bohu naslouchat a otevřít mu svá srdce jako odpověď na jeho vedení.
2. **Založte si modlitební deník.** Nic není pro váš duchovní život přínosnější než čas věnovaný modlitbě. Tím, že porostete vy, poroste i vaše mládež. Sepisováním modliteb zakusíte Boha novým způsobem. Při ohlížení zpět tak budete moci sledovat svou cestu s Bohem, procházet si vyslyšené modlitby a uvědomovat si, jak vás Bůh každý den krůček po krůčku vedl. Během času, který strávíte v Boží přítomnosti při zapisování vašich modliteb do deníku, vás budou napadat nové a zajímavé myšlenky. Spoustu různých nápadů jak začít s modlitebním deníkem naleznete také na internetu.
3. **Otázky a aktivity na každý den.** Součástí každé lekce jsou otázky, citáty a aktivity, které vás mají přimět k přemýšlení. Vytvořte malé skupinky, diskutujte o otázkách a pusťte se do aktivit. Zamyslete se nad tím, co chce otázka nebo aktivita předat či vyvolat. Naslouchejte Duchu svatému, který vás skrze Písmo vyučuje. Povzbudte účastníky, aby si své myšlenky zaznamenávali do svých deníků.
4. Tím, co každý rok otevírá tento modlitební týden, je **Celosvětový den mládeže**. Jeho tématem pro rok 2020 je STAROSTLIVÝ. S předstihem se prosím obraťte na svého kazatele nebo vedoucího mládeže na sdružení s dotazem, do jakých projektů se bude dne 21. března církev zapojovat. Pokud uvažujete o celodenní události, organizace ADRA má úžasnou aktivitu nazvanou *V jejich kůži*.

V jejich kůži je interaktivní zkušenost s chudobou, která bere dospívající na 24hodinovou cestu do životů jiných dospívajících ze zemí po celém světě. Prostřednictvím optiky této nové identity začnou chápat problémy, kterým čelí v rozvojových zemích každodenně miliony lidí. Zjistíte, co pro to dělá ADRA a co o životě křesťanské služby hovoří Bible.

OBJETÍ:

OSM PŘEDNÁŠEK O ODPUŠTĚNÍ A SMÍŘENÍ

1. **Sobota:**
Odpuštění a smíření /8
2. **Neděle:**
Doširoka otevřená náruč /12
3. **Pondělí:**
Obejmutí /17
4. **Úterý:**
Lidské objetí /21
5. **Středa:**
Velvyslanci smíření /26
6. **Čtvrtek:**
Pravda a důsledky /31
7. **Pátek:**
Člověk, kterému se nejobtížněji odpouští /36
8. **Sobota:**
Nový život /41

ÚVOD

Jistý teolog jménem Miroslav Volf napsal knihu *Konec paměti: Jak správně naložit se vzpomínkami v násilném světě*. V této knize podrobně popisuje svůj dlouholetý zápas o pochopení, co znamená odpuštění a smíření. Několik měsíců byl držen komunisty v zajetí. Zažil kruté výslechy a bylo s ním bezdůvodně špatně zacházeno. Může – měl by – vůbec odpustit svým utlačovatelům? Co by takové odpuštění obnášelo? Opravdové usmíření, které by přijaly obě strany, nebylo zjevně možné.

Dr. Volf se svým dílem o smíření proslavil. O tomto obsáhlém, někdy až ohromujícím tématu napsal několik dalších knih. Je to sice náročné, avšak velmi plodné čtení.

Jednou jsem jej slyšela hovořit. Ve své prezentaci popsal smíření jako objetí skládající se ze tří kroků – jsou jimi otevřená náruč, samotné objetí a pak uvolnění objetí a odcházení se změněným postojem. Právě tento jednoduchý příměr použijeme jako základ pro letošní Modlitební týden mládeže.

Naším hlavním textem z Písma bude 2. Korintským 5,17–21. Každý večer si přečteme nějakou část této pasáže.

Speciální aktivita na celý týden

Aktivita vyžaduje určité plánování a je předkládána pouze jako návrh. Podobný projekt je možné udělat s natrhaným barevným papírem nebo se zakoupenými mozaikovými dlaždicemi, nicméně sklo nebo keramika, rozbité samotnými účastníky, mají ještě hlubší význam.

1. Před modlitebním týdnem vyzvěte účastníky, aby si donesli nějaký předmět z keramiky, porcelánu nebo skla, který je již rozbitý nebo poškozený, nebo takový, který jsou ochotni pro tento účel věnovat.
2. Vytvořte bezpečný prostor například z celty nebo jiného materiálu a proveďte určitý obřad, při kterém budete tyto předměty házet na zem a rozbít.
3. Ať každý jednotlivec přemýšlí nad tím, co zničujícího, škodlivého a bolestivého někomu provedl nebo co bylo provedeno jemu a co vedlo k rozbití Božího plánu o milujícím světě. Přemýšlejte, jak Bůh může přetvořit tyto rozbité kousky na něco krásného.
4. Sesbírejte a rozřídte kusy podle velikosti a barvy. Pokud máte někoho umělecky zaměřeného, pověřte ho vedením tohoto projektu.
5. Budete potřebovat velkou tabuli s nakresleným návrhem. Můžete vytvořit nějaký geometrický tvar: spirálu, Davidovu hvězdu nebo nějaký symbol důležitý pro vaši skupinu. Nebo si můžete načrtnout jednoduchý obrázek, jako například Ježíše s dítětem nebo dvě osoby objímající se smiřujícím objetím.
6. Také budete potřebovat nějakou spárovací hmotu, do které budete jednotlivé kousky zasazovat.
7. V průběhu týdne bude skupina průběžně přidávat hrubou vrstvu hmoty a do ní osazovat rozbité kousky. Tak si vytvoříte umělecké dílo, na které můžete být v dalších letech hrdí. Než jej vystavíte, nechte jej pořádně zaschnout.

PLÁN

HUDBA

Najděte písně, které znáte nebo které byste se chtěli naučit, vyjadřující Boží lásku, milost a odpuštění. Pokud máte to požehnání, že je mezi vámi skladatel, zjistěte, jestli by bylo možné vytvořit speciálně pro vaši skupinu píseň, která by vyjadřovala Boží ochotu darovat sebe samého v Kristu, aby nás přivedl zpět do jednoty s ním a jeho láskou. Prvních pár setkání můžete na této písni pracovat společně.

ÚVOD

Začněte společným odrecitováním modlitby Otčenáš. Pak spolu diskutujte o frázi „Odpust nám... jako i my odpouštíme (druhým)“. Můžete si napsat pár poznámek, abyste věděli, co si skupina o tomto tématu myslí, a sledovat, jestli se něco ke konci modlitebního týdne změnilo.

Na prvním setkání přečtěte tento text:

Zkuste si představit situaci před velmi dlouhou dobou, ještě před stvořením vesmíru. Bůh Otec, Bůh Syn a Bůh Duch svatý (kteří nejsou tři oddělené bytosti, ale nějakým způsobem jsou jedním Bohem, což my jako lidské bytosti nedokážeme pochopit) spolu uvažují o stvoření jiných bytostí.

Vzájemně se velmi milují. Je to jako milovat sebe sama. Jsou jednotní. Chtějí, aby i jiné bytosti mohly takto milovat. Asi si nedokážeme představit, jak toto společně uvažování vypadalo, ale zkusme si ve vši uctivosti představit, co asi říkali. Co chtějí stvořit a proč?¹

Bůh má ale problém. Pokud mají mít tyto bytosti schopnost skutečně milovat, musí mít svobodnou vůli. Dnes sice můžeme robot či počítač naprogramovat tak, aby řekly „Miluji tě“ nebo někoho objaly, ale to není vědomá láska. **Myslíte si, že Bůh mohl stvořit bytosti, které by byly schopny milovat, i kdyby neměly jinou možnost?**

Takže abyste skutečně mohli milovat, musíte mít svobodu. Souhlasíte? Když někomu říkáte, že jej milujete, a chováte se k němu laskavě, znamená to, že jste měli možnost jej nemilovat nebo se k němu chovat nelaskavě.

Bůh to věděl. Možná to byl Duch svatý, kdo řekl něco jako: „Pokud stvoříme lidi, kteří si mohou vybírat, dříve či později se rozhodnou nemilovat.“

Možná Bůh Otec řekl: „Ale my tvoříme celý vesmír z lásky. Jak by se někdo mohl rozhodnout něco takového rozbit?“

A třeba se Bůh Syn zeptal: „A jestliže to někdo udělá, co s tím budeme dělat my?“

To byla skutečně klíčová otázka. Osud celého vesmíru teď visel na jediné otázce. Bůh měl na výběr:

- Vesmír vůbec nestvořit. Nadále existovat jako svrchovaný Bůh v dokonalé lásce.
- Stvořit vesmír s bytostmi, které nedokážou nemilovat – ale my už jsme si řekli, že pak by nešlo o opravdovou lásku.

¹ Otázky nejsou jen řečnické: na každou z nich hledejte s mládeží odpověď. Ponechejte po každé otázce čas na diskuzi.

- Stvořit vesmír, který ve chvíli, kdy se někdo rozhodne z lásky vymanit, přestane existovat.
- Stvořit vesmír, kde osoba, která se rozhodne vymanit z lásky, přestane existovat.
- Nebo... Bůh dokáže přijít se způsobem, jak vesmír v případě poškození neláskou uzdravit.

A pro to se nakonec rozhodli. Bůh Syn možná řekl: „Pokud někdo naruší láskyplný vesmír, pak se do této trhliny položím a na nějakou chvíli ji zacelím, aby ti, kteří se chtějí dostat zpět do láskyplného vesmíru, mohli přese mě přejít. Pak tuto díru uzavřeme a vesmír bude uzdraven.“

Jenže tento nápad měl některá úskalí. Zaprvé, znamenalo by to, že všechny milované Boží děti, které by odmítly přejít přes Synovo tělo, by zemřely ve chvíli, kdy by se trhlina uzavřela. Jen při pomýšlení na takovou situaci se Bůh rozplakal. Zadruhé, jak by mohli uzdravit ty, kteří přešli z bolestné nelásky do láskyplného vesmíru, aby jej opět neroztrhli další bolestí a ublížením?

Zatřetí, a to je nejhorší, aby se mohl Syn položit do trhliny a spojit tak vzniklou propast mezi člověkem a Bohem, musel by přijít do stvořeného vesmíru a žít jako stvořená bytost. A to znamenalo, že kdyby se s láskou položil do místa zlomu, zabilo by ho to! Jak může Bůh zemřít? A jak by mohly další dvě třetiny božství fungovat nadále bez něj?

Pro první dilema neexistovalo žádné řešení. Pokud by Bůh stvořil lidi, kteří by byli schopni milovat, také by museli mít schopnost lásku odmítnout. Pokud by se pro to rozhodli, nikdy by už nebyli šťastní ve vesmíru lásky, takže by museli mít také možnost navždy zemřít v případě, že se odmítnou připojit k Boží milující rodině.

Božská Trojice se rozhodla přijmout jediné řešení třetího bolestivého problému. Bůh miluje své děti takovou láskou, že je ochoten za ně zemřít.

Druhý problém – jak zachránit hříšníky, kteří chtějí být uzdraveni a žít v Božím nově stvořeném vesmíru lásky – budeme studovat v tomto Modlitebním týdnu mládeže. Bůh se rozhodl *odpustit* a *smířit* porušený svět se sebou samým – a to dokonce dříve, než vůbec existoval svět, který by se dal narušit! Dokážeme si to vůbec představit?

LEKCE 1

Odpuštění a smíření

Bůh se rozhodl *odpustit* těm, kdo zhřešili proti vesmíru lásky. Nejspíš máme povědomí o tom, co znamená odpuštění, i když jej jako lidé máme tendenci zaměňovat za omlouvání. Před nějakou chvílí jsme o tom hovořili a v následujícím týdnu si ještě naše představy doladíme. Co však znamená smíření?

Slovo *smířit* znamená přivést zpět k sobě. Pokud máte například peníze v bance a množství peněz, které si banka myslí, že máte, se neshoduje s tím, kolik si vy myslíte, že máte, nastává pro vás vážný problém! Někdo udělal chybu. A obvykle to nebývá banka. Je to pravděpodobně vaše chyba. Nebo také chyba obou stran. S někým z banky teď budete muset projít vaše záznamy a *smířit* je, tj. upravit je tak, aby opět souhlasily. Odhalená chyba může být jen matematická. V případě, že se jedná o skutečnou finanční chybu, někdo z vás bude tomu druhému dlužit částku, která je potřebná k narovnání účtu.

Tak to může být i s hříchem. Pokud něco ukradnete, musíte to vrátit zpět, a když to není ve stavu, v jakém jste to ukradli, musíte ještě připlatit. Tím bude majetek (či jeho adekvátní náhrada) poškozené osobě navrácen. Toto zadostiučnění však nemusí uspokojit srdce postižené osoby. Už vám někdy něco ukradli? Dostali jste ukradenou věc zpět? Jak jste se cítili? Dokázali jste osobě, která vám věc ukradla, hned zase důvěřovat? Není to tak jednoduché, že? A možná to není ani rozumné.

Úplné smíření, ten typ smíření, kterého chce dosáhnout Bůh, vyžaduje více. Aby se smířila osoba, která hřeší, a osoba, které bylo ublíženo, musí obě projít třemi kroky (nejsou jednoduché a někdy mohou trvat hodně dlouho).

Poproste dva dobrovolníky, kteří se dobře znají – nebo se s nimi domluvte předem. Musí být ochotni obejmout se před celou skupinou. Pokud je to z hlediska okolností lepší, mohou to být dva dospělí lidé.

Co je to objetí? Všichni víme, co to je, že? Dobrovolníci nám je ukážou. Teď se postupně podívejme na jednotlivé kroky. Objetí obvykle začíná otevřením náruče jedné osoby. To je první krok. Pokud i druhá osoba otevře svou náruč a obejmou se, je to druhý krok. Třetím krokem je dokončení objetí, puštění, otevření náruče a odcházení. Většinou o tomto posledním kroku neuvažujeme jako o součásti objetí, ale je tomu tak a je to důležité.

Podívejme se do 1. Janova listu 1,9. Mnoho z vás zná tento verš z paměti. Pokud ano, můžete jej říci. Všimněte si poslední části: Bůh odpouští a *očisťuje od každé*

nepravosti. Tak nás Bůh může usmířit – přivést nás zpět, k sobě. Tuto část nemůžeme udělat my, ale můžeme při ní spolupracovat. My se můžeme rozhodnout odpustit.

Nabídka odpuštění je jako otevírání náručí. Druhá osoba je může přijmout a obejmout vás, ale také nemusí. Pokud se rozhodne nepřijmout je, k úplnému smíření nedojde, vy však stále můžete odpustit a budete schopni jít dál. Cílem je, aby se obě osoby uzdravily a žily dále, proměněny Boží milostí. V týdnu se o tomto tématu ještě hodně dozvíme. Teď si ale zahrajeme pár scének, které mohou vyvolat více otázek než odpovědí, což je pro tuto chvíli v pořádku.

Všichni se rozdělí do dvojic. Každý dostane papír, na kterém bude popsána určitá situace. Ve dvojici se střídáte v hraní pocitů a činů, s představou, že člověk naproti vám udělal to, co je na vašem papíru. Hrajte odpouštějící nebo neodpouštějící slova a činy, ale není dovolena skutečná nelaskavost. Pokud si myslíte, že byste byli skutečně nepřijemní nebo nahněvaní, povězte to té druhé osobě a popovídejte si o tom.

Také si můžete krátce říct, kdy se vám něco stalo – a vy jste odpustili nebo neodpustili. Ještě předtím však zmíním něco velmi důležitého. Mohou tam s vámi být lidé, kterým se staly opravdu strašné věci. Ty prosím dnes večer nezmiňujeme. Pokud máte něco, co potřebujete někomu říci, přijďte za mnou po přednášce a já vám pomohu najít zbožného člověka, kterému můžete důvěřovat a promluvit si s ním.

Na tyto krátké scénky máte šest minut. Po třech minutách vám dám vědět, že je na řadě ten druhý.

SCÉNKY

Následující krátké situace napište nebo vytiskněte na malé karty nebo kousky papíru. Udělejte několik kopií a/nebo přidejte další situace, které lépe odpovídají vaší skupině. Také můžete všechny napsat na tabuli a nechat mládežníky, aby si sami vybrali. Výhodou je, že všichni mohou hovořit o rozdílech ve stupňujícím se chování najednou. Karty nebo seznam si nechejte, protože se na ně budete potřebovat podívat i zítřa.

1. Někdo vás neúmyslně podkopl.
2. Někdo vás úmyslně podkopl.
3. Někdo vás udeřil.
4. Někdo vás zmlátil.
5. Někdo si od vás, aniž by se zeptal, něco půjčil, ale vrátil to nepoškozené.
6. Někdo vás poprosil, abyste mu něco půjčili, a vrátil to poškozené.
7. Někdo si od vás něco půjčil, aniž by se zeptal, a poškodil to.
8. Někdo vám ukradl něco velmi cenného.
9. Někdo vám ukradl něco malé hodnoty.
10. Někdo vám ukradl něco, co má malou materiální hodnotu, ale pro vás to má vysokou cenu.
11. Někdo zranil někoho, koho milujete.
12. Někdo zranil dítě nebo jinou zranitelnou osobu, kterou milujete.
13. Někdo se vám směje.
14. Někdo vás častuje různými nadávkami.
15. Někdo si dělá legraci z toho, co je pro vás citlivé.

16. Někdo si z vás dělá legraci, protože jste křesťan.
17. Někdo vám vyhrožuje, protože jste křesťan.
18. Někdo vám ubližuje, protože jste křesťan.
19. Někdo vám lže.
20. Někdo o vás lže před druhými.

SPECIÁLNÍ AKTIVITA

Celý týden budeme společně pracovat na uměleckém díle. Vy, kteří jste měli možnost být u rozbíjení skla a keramiky, o tom už něco víte. Dnes si některé kousky vybereme a začneme zaplňovat náš náčrt. Můžete zkusit najít kusy toho, co jste rozbili, nebo si najdete jiné kusy. Spolupracujte ve výběru barvy a tvaru. Pečlivě vybírejte kusy, aby k sobě pěkně seděly a krásně vyplňovaly nakreslený obrazec.

U práce přemýšlejte o rozbitých kusech ve vašem životě a o tom, jak z nich Bůh vytváří něco nádherného, přestože už nikdy nebudou tím, čím byly.

ZÁVĚR

Nevíme, kolik světů Bůh před tím naším stvořil, ale Ellen Whiteová řekla, že některé navštívila, takže víme, že nějaké světy existují (viz například *Early Writings* 39). Avšak náš svět je ten, kde se první lidé, Bohem postavení na tuto planetu, rozhodli od lásky odvrátit.

Podívejme se na dvě místa v Bibli. Nejdříve si otevřeme Genesis 3,6–8. Přečteme si tyto tři verše společně.

Co se zde stalo?²

Nyní si přečteme verš 15. *Diskutujte o tom, co tento slib znamená.*

Boží Trojice věděla, že slib, který udělala, musí být také dodržen. Od té chvíle to v nebeských záznamech vypadá tak, jako by Ježíš již přišel a zemřel za nás. Přečteme si Zjevení 13,8. *Diskutujte o významu „Beránek zabítý před stvořením světa“.*

Jako adventisté to vyjadřujeme v našem devátém věroučném bodě takto:

Jediný smiřující prostředek za lidský hřích Bůh poskytl v Kristově životě dokonalé poslušnosti Boží vůli, v jeho utrpení, smrti a zmrtvýchvstání. Ti, kteří vírou přijímají toto smíření, mohou mít věčný život a celé tvorstvo může lépe chápat nekonečnou a svatou lásku Stvořitele. Toto dokonalé smíření obhazuje spravedlnost Božího zákona a milostivost Božího charakteru, protože odsuzuje náš hřích a poskytuje nám odpuštění. Kristova smrt je zástupná a očišťující, smiřující a proměňující. Kristovo zmrtvýchvstání v těle zvěstuje Boží vítězství nad mocnostmi zla a těm, kteří smíření přijímají, zaručuje konečné vítězství nad hříchem a smrtí. Vyhláší vládu Ježíše Krista, před kterým se skloní každé koleno na nebi i na zemi. (Gn 3,15; Ž 22,1; Iz 53; J 3,16; 14,30; Ř 1,4; 3,25; 4,25; 8,3,4; 1K 15,3.4.20–22; 2K 5,14.15.19–21; Fp 2,6–11; Ko 2,15; 1Pt 2,21.22; 1J 2,2; 4,10)

2 Většina mládežníků by měla příběh o stvoření a pádu znát. Pomozte těm, kteří nejsou s příběhem seznámeni, porozumět kontextu, a pokud je to potřeba, věnujte nějaký čas čtení a uvažování nad 3. kapitolou, protože je to pro celý týden zásadní.

A nakonec si přečtete 2. Korintským 5,17.18. To bude náš výchozí text pro celý týden. Bůh – celá Boží Trojice – byla zde v Kristu a udělali všechno pro to, aby zkusili přitáhnout každého člověka na světě zpět do souladu s ním a s vesmírem, který byl původně vytvořen z lásky.

Požádejte účastníky, aby přemýšleli nad lidmi, kterým mají odpustit nebo které mají prosit o odpuštění. Pokud chcete, můžete před modlitbou sklidit váš započatý umělecký projekt. Děkujte Bohu za jeho nesmírnou milost, lásku a odpuštění, které nabízí všem. Modlete se, aby všichni dokázali odpouštět a také přijímat odpuštění a smířit se se sebou samým, s ostatními a s Bohem.

OTÁZKY K DISKUZI:

1. Co pro nás představuje Ježíš?
2. Co je to odpouštění? Jak to děláte vy? Je to pro vás jednoduché, nebo těžké? Proč?
3. Diskutujte o slovech jiných verzí modlitby Otčenáš. Někde se uvádějí „dluhy“ a jinde „dlužníci“. Někdo říká „provinění“ a jiní „ti, kdo se proviňují proti nám“. Někde čteme „hříchy“ a jinde „ti, kdo hřeší proti nám“. Diskutujte o těchto variacích a jejich významovém zatížení. Zdůrazněte slova používaná ve vašem jazyce a prostředí.

LEKCE 2

Doširoka otevřená náruč

ÚVOD PRO VEDOUCÍ

Dnes se zaměříme na první část Bohem nabízeného smiřujícího objetí. Pokud máte přístup na internet, najdete si známý obrázek, který obecně vystihuje myšlenku, kdy Ježíš vyjadřuje velikost své lásky tím, že roztáhne své paže (na kříži) a zemře. Pro dnešní večer by bylo dobré, kdyby se vám takový obrázek podařilo najít. Pokud ne, najdete nějaký výstižný obrázek ukřížování. Pro každého účastníka dnes budete potřebovat dostatek papíru a psacích potřeb. Zkuste také obstarat pro každého obálku, ale není to podmínka. V případě, že je to možné a bezpečné, připravte si místo, kde budete moci papír spálit.

HUDBA

Najděte písně, které vaše mládež zná, nebo ty, které se chcete naučit, hovořící o ukřížování a o tom, co to pro nás znamená. Pokud se vám podařilo vytvořit hymnu, určitě si ji každý večer zaspívejte.

Návrhy písní na dokreslení:

Matthew West: Forgiven <https://www.youtube.com/watch?v=h1Lu5udXEZI>

Crowder: Forgiven https://www.youtube.com/watch?v=u_ZWEO36jok

Amazing Grace (My Chains are Gone) od Chrise Tomlina

ÚVOD PRO MLÁDEŽNÍKY

Vzpomínáte si na náš model smiřujícího objetí sestávajícího ze tří částí? Dnes budeme hovořit o prvním kroku – o odpuštění, které je nejprve nabízeno Bohem, protože žádná lidská bytost by nikdy nedokázala odpustit, nebo dokonce milovat, pokud by to nejdříve neudělal Bůh.

Nejprve si řekneme něco důležitého. *Odpuštění není omlouvání!*

Někdy někdo udělá něco, co vám způsobí obtíže nebo nepohodlí, ale je to jenom nehoda. Napadá vás nějaký příklad? *Ponechejte prostor na odpovědi. Příkladem by mohlo být, když do někoho omylem narazíte nebo někoho omylem podkopnete, omylem něco poničíte nebo řeknete něco, co někoho zraní, aniž byste to předem věděli.*

Tyto činy nejsou hříchy, jsou to jen nevinné chyby. Když do někoho vrazíte a řeknete: „Jejda, omlouvám se!“, dotyčný může říct: „To nic, mně to nevadí.“ Tyto činy nevyžadují odpuštění.

Pamatujete si na scénky, které jsme včera hráli? Podívejme se znovu na uvedený seznam a zkusme určit, které z těchto situací skutečně vyžadují odpuštění. *Projděte seznam karet a rozdělte je na nezáměrné omyly a hříchy. Některé možná budou patřit do obou kategorií v závislosti na pohnutkách činu.*

Ale co když se vás dotkne neúmyslná chyba? Jednou jeden malý chlapec vběhl před auto. Žena řídící auto jej srazila (nebyla to její vina), ale potom, protože byla nezkušenou řidičkou, zastavila jedním kolem na jeho noze. Ztuhla a nebyla schopna udělat jediný pohyb, i když na ni všichni křičeli: „Couvni! Couvni!“ Do auta musel skočit jiný člověk a popojet s ním. Tato situace byla výsledkem chyb obou lidí – nestalo by se to, pokud by chlapec nevběhl před auto, ale i ta žena měla být natolik duchapřítomná a s autem popojet. Myslíte si, že obě osoby potřebují odpuštění? *Diskutujte o tom. Můžete mít na danou situaci různé názory, ale to nevadí.*

Co kdyby žena před jízdou požíla alkohol? Co kdyby telefonovala?³

Důležité je, že ať už to byl nebo nebyl hřích, každopádně tady vznikly důsledky. Chlapec musel nosit sádku na noze několik týdnů. Žena dostala pokutu. Pokud by pila nebo tento čin provedla úmyslně, mohla by jít do vězení.

Když něco provedeme, když pro svůj čin nemáme žádnou omluvu, když se stalo něco, co prostě nebylo v pořádku, v tu chvíli potřebujeme odpuštění. A někdo možná zrovna bojuje s tím, aby nám odpustil. A to není vůbec nic jednoduchého. Mnoho lidí si myslí, že odpuštění je omlouvání. Že když někomu odpustí, nemusí už tento člověk čelit důsledkům svého jednání. To není pravda. Jakmile si ale uvědomíme, že nám bylo odpuštěno, dokáže nás to změnit.

Avšak pořád je to těžké. Odpuštění nevychází z lidského srdce. Tuto schopnost v nás dokáže oživit pouze Bůh. Podívejme se na dva biblické texty, které nám to pomohou osvětlit. Jde o Gn 39,9 a Ž 51,4. *Přečtěte si oba texty a diskutujte o nich. V obou případech jde o projev hříchu proti jiné osobě nebo lidem, přesto však to v důsledku byly hříchy proti Bohu.*

Vzhledem k tomu, že Bůh ze své veliké lásky stvořil vesmír, cokoli, co děláme proti této lásce, bez ohledu na to, koho dalšího zraňujeme, ve finále bolí nejvíce samotného Boha. Díky Bohu, že je také zdrojem odpuštění. Když Bůh odpouští, osvobozuje nás od viny. Ale zároveň hřích neomlouvá! Proto nás vybízí, abychom svůj hřích již neopakovali. Obvykle Bůh člověka neosvobodí od důsledků jeho činů. Bůh je také tím, kdo dává sílu ke změně. Tyto pojmy a úvahy nás budou provázet každý večer tohoto výjimečného týdne.

3 Nechejte mládežníky rozhodnout, v jakém případě by se tato chyba, která zlomila chlapci nohu, stala hříchem.

OTEVŘENÁ NÁRUČ

Když nabížete odpuštění někomu, kdo zhřešil, je to, jako když otevíráte náruč, abyste někoho objali. Ne každý však tuto nabídku přijme. Vyzkoušejme si něco. Všichni otevřete náruč, jako byste někoho chtěli obejmout, a pak už jen chvíli vyčkejte v tomto postoji. Jaký je to pocit, čekat na objetí, které vůbec nemusí přijít?

Už jste někdy nabízeli objetí někomu, kdo o ně neměl zájem? Je dobré se na to vždy nejprve zeptat, obzvláště když dotyčného ještě moc dobře neznáte. Je naprosto v pořádku říci: „Ne, děkuji, teď ne.“ Každý má chvíle, kdy nemá náladu na to, aby se ho někdo dotýkal. Navíc jsou lidé, pro které je dotyk přirozeným vyjádřením, a jiní jej naopak raději nevyhledávají. Obojí je zcela v pořádku. Ale co když jde o někoho, koho milujete, a on vám přesto *nikdy* nedovolí jej obejmout? Po nějaké době vám to asi bude líto, že?

Teď si představte, že toto objetí znázorňuje odpuštění. Někdo vám provede něco bolestivého a vy nabízíte odpuštění, ale ta osoba jej nechce. Možná i trvá na tom, že neudělala nic špatného. Jaké to pro vás je?

Přesně do takové situace se dostal Ježíš.

DNEŠNÍ PŘÍBĚH

Na stránkách Starého zákona je dobře vidět, že Bůh nabízel svou lásku, milost a odpuštění ještě dříve, než Ježíš přišel na tuto zemi, aby překlenul „trhlinu“, kterou způsobila vzpoura. A pak, po několika tisících let, Ježíš přichází mezi nás, aby nám vydobyl odpuštění. Jako náš dnešní příběh si přečteme pasáž z Matouše 26,36–44.

Zkuste si představit osamělého Ježíše v tu temnou noc v zahradě Getsemane. Pokud si myslíte, že Ježíš nikdy nebyl vylekaný jako vy nebo já, z tohoto biblického příběhu jasně vidíme, že to není pravda. Znovu a znovu k Bohu volá: „Nechci zemřít! Prosím, odejmi to ode mě!“

Není hřích bát se. Hříchem je strach nechat vyhrát. A to Ježíš nedopustil. Pokaždě řekl: „Ne co já chci, ale co Ty chceš.“

Znamená to, že Bůh chtěl, aby Ježíš zemřel? Určitě ne! Ale Bůh si vzpomněl na onu dávnou domluvu, na slib daný na počátku světa. Syn se nabídl, že se položí přes trhlinu, aby lidé mohli uniknout záhubě. A tak se ocitá v Getsemane, znavený a v úzkostech, ale pevně odhodlaný držet se svého slibu.

A víte, co na tom bylo to nejhorší? Věděl, že spouště lidí to bude jedno! Dokážete si představit, že nabídnete svůj život pro službu lidem, a pak se dokonce rozhodnete za ně zemřít, a oni vás odmítnou? Zajímalo by mě, o kolik těžší musela pro něho tato noc být, když věděl, že jej jeho drahý přítel Jidáš zanedlouho zradí.

A již přichází Jidáš s vojáky (v. 48.49). Ten polibek musel Ježíši zlomit srdce. Tolik se snažil Jidáše zachránit, učinit jej svým přítelem. Ale Jidáš to odmítl. Vojáci zatýkají Ježíše a odvádějí jej na výslech, který je spíše výsměchem vůči spravedlnosti, už kvůli podplaceným svědkům. Od Piláta je poslán k Herodovi a pak zase zpět k Pilátovi. Je bit a trýzněn. Mezitím všichni jeho přátelé utekli. A nakonec, poté co jej celou noc a ještě část dalšího dne mučili, ho přibíjejí na kříž. Přečtete si L 23,34. Co Ježíš říkal při tom, když mu přibíjeli ruce a nohy hřeby? Neuvěřitelné! Nevíme, jestli vůbec někdo z nich

přijal tuto nabídku odpuštění, i když máme určitý důkaz, že setník možná ano. Ježíš však přesto odpuštění nabízí.

Na tomto kříži se stalo něco, co ani ten nejchytřejší génius, jenž kdy na světě žil, nepochopí, natožpak vysvětlí. Víme, že Ježíš zemřel. Víme také, že zemřel za nás a přinesl tím odpuštění a slib smíření i obnovení všem, kteří to přijmou. Ale došlo tam ještě k něčemu, co možná na první pohled nevidíme. Na kříži Ježíš začal tak nějak přitahovat vzdálené konce vesmíru – toho, který měl být místem lásky a který jsme pod vlivem satana my všichni zničili a rozervali na kusy. Bible říká, že Ježíš se zvláštním způsobem *stal ztělesněním* našich hříchů! Přečtěte si poslední verš textu pro dnešní večer – 2K 5,21. Tento verš říká, že Ježíš byl ztotožněn s naším hříchem, abychom v něm *dosáhli Boží spravedlnosti!* Zdá se to nemožné! Naštěstí je pro Boha i to nemožné uskutečnitelné.

Ale chybí nám k tomu ještě jeden nutný krok. Podívejme se na tento obrázek, který je představou nějakého umělce, jak scéna vypadala.⁴

Vidíte, v jaké poloze má Ježíš paže? Má je roztažené tak, jako by chtěl někoho obejmout. Jeho náruč je otevřená, aby nás přijal! Tebe, mne, celý svět! Toho dne na kříži Ježíš zajistil dostatek odpuštění *pro každého člověka, který kdy žil nebo bude žít na této zemi*, aby mohl být vysvobozen, změněn a obnoven pro život v Božím vesmíru plném dokonalé lásky. Každého.

A mnoho, mnoho jich řeklo „Ne“.

Dokážete si to představit? Ne, ne dostatečně. Je to, jako by 2 000 let Ježíš stál v nebi s otevřenou náručí a volal: „Pojď, obejmi tě! Miluji tě! Chci ti odpustit, smířit se s tebou a obnovit tě. Prosím, pojď!“

Řekl jsi ano?⁵

AKTIVITA

Dnešní aktivita je individuální. Pokud chcete, můžete se posunout dál od ostatních. Dostanete papír a psací potřeby. Zvu vás, abychom každý napsali Ježíši dopis. Napište, co jste kdy provedli a za co musel Ježíš zemřít, aby vám bylo odpuštěno a vy jste mohli být obnoveni. Potom napište, co k Ježíši cítíte, když si uvědomíte, že z vás sejmul tyto hříchy a že vám odpustil. Zeptejte se ho na cokoli a poproste jej, aby vás zcela změnil. Požádejte jej, aby vám pomohl vidět, že hříchy jsou činy proti lásce, ze které byl vytvořen vesmír. Pokud je dokážete takto vnímat, bude pro vás jednodušší se jim vzepřít.

Potom si můžeme, ale také nemusíme o svých dopisech povídat. Určitě ale nemluvte o soukromých věcech, obzvláště pokud se týkají i jiné osoby, ale můžete se zmínit o něčem obecnějším, jako „občas nedokážu ovládat svůj jazyk a zraňuji tím lidi okolo sebe, ale Bůh mi dal odpuštění a já s jeho pomocí pracuji na tom, abych se změnil“. Během psaní se vraťte k obrázku a připomínejte si, že Ježíš vás nikdy

4 Držte obrázek tak, aby jej každý viděl. Vydržte pár okamžiků, aby si jej všichni mohli prohlédnout.

5 Před aktivitou ponechejte nějaký prostor, aby se mládežníci mohli ve svém srdci rozhodnout přijmout Ježíše. Na zbytek večera umístěte obrázek Ježíšova ukřižování někam, kde jej všichni uvidí.

nezavrhuje, ať už jste udělali cokoli, ale stále má pro vás otevřenou náruč. Řekněte mu, co k němu cítíte, děkujte mu, a když svůj dopis dokončíte, složte jej a zapečetejte do obálky (máte-li tu možnost).⁶

SPECIÁLNÍ AKTIVITA

Dále pokračujte v kreativní tvorbě mozaiky. Během práce přemýšlejte o tom, že ani to největší odpuštění nebo smíření nedokáže vzít zpět to, co se již stalo. Něco se pokazilo nebo poškodilo. Odpuštění léčí, ale ne zcela všechno obnovuje.

Přesto Bůh dokáže tvořit a také tvoří něco nového a krásného z každého života, který se k němu obrátil, a z každého vztahu, který se uzdravil odpuštěním a smířením.

ZÁVĚR

Zazpívejte si hymnu nebo píseň o odpuštění, jako například „Tak bídny jsem“, a poté se spolu pomodlete třeba v kruhu, zatímco se budete držet za ruce.

6 Na psaní dopisu si určete prostor okolo 10 minut. Podle potřeb skupiny se rozhodněte, zda potřebujete více času na psaní dopisů, nebo jej raději využijete na další osobní modlitby nebo osobní pomoc. Pokud máte po ruce bezpečné místo, umožněte mládežníkům spálit své dopisy, spálit své hříchy, které jim Ježíš odpustil, a poslat své modlitby a vděčnost Bohu spolu s dýmem, tak jako kadidlo ve svatyni představovalo modlitby.

LEKCE 3

Obejmutí

ÚVOD PRO VEDOUČÍ

Dnes a zítra se zaměříme na druhou část Bohem nabízeného smiřujícího objetí, která se odehrává ve chvíli, kdy někdo odpuštění přijme a objetí opětuje. Nejde přitom jen o odpuštění; je to počátek opravdového smíření. Je i na nás, abychom obnovili vesmír a dovedli jej zpět k lásce.

Zkuste si na internetu najít obrázek zobrazující Ježíše dívajícího se na Petra v soudní síni.

HUDBA

Najděte písně, které vaše mládež zná, nebo ty, které se chcete naučit, v nichž se zpívá o odpuštění, obnovení a jednotě s Bohem. Pokud se vám podařilo vytvořit hymnu, určitě si ji každý večer zazpívejte.

ÚVOD PRO MLÁDEŽNÍKY

Dva večery jsme hovořili o tom, co odpuštění je a co není. Mohl by někdo říci, co odpuštění není?⁷ Jako vzor jsme použili symbol objetí. Ukažte mi první krok.⁸ Pamatu- jete si, jaký byl druhý krok?⁹

Viděli jsme, že Ježíš otevřel svou náruč lásky a nabídl odpuštění a obnovení... Kolika lidem? Všem! Přesně tak. Každému. Ne všichni odpovědí kladně, ale aspoň někteří. Dnes se zaměříme na příběhy některých lidí, kteří Ježíšovu nabídku odpuštění přijali, a na to, co se dělo dál.

DNEŠNÍ PŘÍBĚH

Jakmile došlo mezi božskou Trojicí k dohodě ohledně toho, co bude následovat v případě, že se někdo rozhodne jednat proti lásce, byl stvořen svět. Jaké pocity podle vás Boží Trojice měla, když jej tvořila?¹⁰

K jaké události pak došlo?¹¹ V Bibli to vypadá, jako by se to stalo téměř okamžitě. Adam a Eva došli k názoru, že had (což byl ve skutečnosti satan v převleku) možná věděl o životě víc než Bůh.

7 Není to omlouvání!

8 otevření náruče

9 přijetí objetí, vzájemné objetí dvou lidí

10 Ponechejte prostor na diskuzi.

11 Pokud si myslíte, že je to pro vaši skupinu potřeba, znovu si přečtěte Gn 3,6–8.

Co se stalo pak? Přečtete si 9. verš. Bůh otevírá svou náruč a nabízí odpuštění, že? Řekli Adam s Evou „ano“? Podle následujících kapitol je jasné, že je skutečně prožili a přijali. Pocítili hlubokou lítost a jistě se s nimi budeme moci potkat v nebi. Také Ellen Whiteová měla vidění, kde je ve chvíli, kdy budeme všichni v nebi, viděla v Božím objetí.

Omluvil však Bůh hřích Adama a Evy? Ochránil je od důsledků? Jaké to byly důsledky?¹²

Od té chvíle svět padá do temnoty hříchu a zoufalství. Hned první syn zabíjí svého bratra. Na světě je zatím jen několik generací, ale lidé už mezi sebou válčí a místo Boha uctívají sebe a demony.

Napříč všemi staletími Starého zákona se lidé snad častěji bouří a vzpouzejí, než že by se měli rádi a žili spolu v míru. Přesto má Bůh v každé generaci své věrné.

Nakonec přichází v Božím nebeském plánu čas na to, aby se Syn narodil jako lidská bytost. Opět zapojme svou představivost a zkusme si vzpomenout na některé příběhy z Ježíšova života, ve kterých někomu nabízel odpuštění. Vzpomínáte si někdo na takovou situaci?

Otevřete si své Bible v Janovi 4. kapitole a očima ji přelette. Poznáváte tento příběh? Je to příběh o ženě u studny. Podívejte se na verše 17 a 18. Žila tato žena čistým životem? Evidentně ne! Ale také je jednoznačně patrné, že hledá něco lepšího. Ježíš jí říká něco, co neřekl nikomu jinému. (Jeho odpověď najdeme ve 26. verši.)

Nachází se v příběhu slovíčko „odpuštění“? Ne. Jak tedy víme, že jí Ježíš odpuštění nabídl? Řekla ano? (Podívejte se do 28. až 30. verše.) Co udělala? A jaký byl výsledek?“

Celé město se dozvědělo o Kristu, protože tato žena přijala Ježíšovu nabídku odpuštění a nového života!

Nyní se podívejme na příběh jiné ženy zapsaný také v Janově evangelii. Nalistujte si kapitolu 8 a tam 3. a 4. verš. Představujte si danou scénu. Kdo se v ní objevuje? Kdo z těchto lidí potřebuje odpuštění?¹³

Co dělá Ježíš?¹⁴

Nyní se podívejte na 11. verš. Tady to máme. Znovu zde nenacházíme slovo „odpouštím“, ale fráze „neodsuzuji tě“ znamená „odpouštím ti“. Ani zde odpuštění není omlouvání! Ježíš neříká jen: „no, to nevádí“. To, co udělala, rozhodně nebylo v pořádku. Říká: „Nemusíš se za to stydět – to nepomůže – ale nedělej to znovu!“ Jak si myslíte, že se poté změnil její život?

Podívejme se na ještě jeden příběh, v němž Ježíš nabízí odpuštění. Letmo jsme se jej dotkli už včera.

Tři a půl roku Ježíš chodil po této zemi jako člověk se všemi slabostmi – byl unavený, hladový, ale bez hříchu. Jinými slovy, žil v dokonalém souladu s Boží láskou, která stvořila původní vesmír. Miloval všechny, stále, bez ohledu na jejich jednání a na to, zda

12 Ponechejte prostor na odpovědi. Připomeňte si, že s těmito důsledky žijeme dodnes – kromě toho, že k nim přidáváme ještě ty své.

13 Pomozte jim vidět, že to není jen žena, ale také očividně nepřítomný muž, se kterým byla, a také farizeové, kteří jsou krutí, odsuzující a kteří veřejně ponižují a hanobí tuto ženu.

14 Znovu ponechejte minutku na pročtení zbytku příběhu a čekejte na myšlenky mládežníků.

jeho lásku opětovali. Napomínal, když bylo potřeba, a uzdravoval, kdykoli mohl, a také učil všechny, kteří mu naslouchali.

V příběhu budeme číst o posledních chvílích jeho života tady na zemi. Jsou Velikonoce a Ježíš večerí s učedníky. Na rozdíl od nich ví, že je to pro něj naposledy. Pojdme si přečíst Janovo evangelium 13,1–5. Komu Ježíš umývá nohy? Všem učedníkům? I Jidášovi? Co myslíte, proč to udělal?

Pro tento příběh nám bylo dáno skrze Ellen Whiteovou další poznání. Budeme číst z knihy Touha věků (str. 414.2): *„Bylo mu jej líto stejně, jako mu bylo líto Jeruzaléma, který měl být zničen. Již dříve plakal nad městem propadlým zkáze a nyní jeho srdce plakalo nad Jidášem. Ježíš se ho nechtěl vzdát. Jidáš cítil moc jeho nekonečné lásky. Když mu Spasitel umýval zaprášené nohy a utíral je ručníkem, cítil Jidáš nutkání vyznat svůj hřích. Nechtěl se však pokořit. Zatvrdil se, odmítl pokání...“*

Může být ještě něco více srdcervoucího? Ježíš otevřel svou náruč, nabídl odpuštění, ale Jidáš si jej nevzal. Pokračoval ve zradě svého Pána a odsoudil jej k potupě a smrti. Všichni víme, že tu noc zradila Ježíše ještě jedna osoba. Přečtěme si Lukášovo evangelium 22,54–60. Co se zde stalo? Bylo Jidášovo zrazení Ježíše horší než Petrovo? Vždyť když došlo na „lámání chleba“, oba se obrátili proti němu.

Nyní tyto dva příběhy porovnáme. Podívejte se na verš 48. Když jej Jidáš zradil, Ježíš k němu promluvil, a podle toho, jak známe Ježíše, víme, že se na něj podíval s láskou. Jidáš v tuto chvíli ještě stále mohl činit pokání, ale neudělal to. Co tedy udělal?

Nyní se podívejme do verše 61. Lukáš je jediným evangelistou, který tento detail zaznamenává. Ježíš byl na dvoře nebo na balkoně na zinscenovaném soudu, který má ukončit jeho život. Nebyl v pozici, kdy by mohl s Petrem mluvit. Ale podíval se na něj, tak jako se podíval o něco dříve na Jidáše. Co mají podle vás tyto dva příběhy společného? A teď se podívejme na to, co je odlišné. Přečtěte prosím někdo verš 62. Co je na Petrově příběhu jiné?

Toto je velice důležité! Ježíš miloval oba učedníky. Přitahoval k sobě oba. Oba také varoval. Pokoušel se opětovně získat jejich lásku. Když se láskyplně a ztrápeně podíval na Petra, *Petr mu pohled opětoval*. Co pak Petr udělal? Proč?

Petr svou náruč sevřel, že? V tu chvíli nebyl schopen Ježíše obejmout a pravdou je, že ani necítil, že by mu bylo odpuštěno, ne v ten moment. Existuje i další část příběhu. Nalistujte si ve svých Bibliích evangelium Janovo 21,4–7.

Petr nemohl obejmout Ježíše na Pilátově nádvoří, ale nyní po tom velmi toužil! Stále cítí lítost a hanbu za to, co udělal. Znovu chce Ježíši říci, jak moc ho to mrzí, a chce mít jistotu, že mu Ježíš odpouští. **Přečtěme si společně verše 15–17.**

Tyto verše ukazují, jak Ježíš a Petr společně dokončují smiřující objetí bez ohledu na to, zda k tomu fyzicky došlo, nebo ne. Petr zhřešil. Ježíš mu odpustil. Petr přijal odpuštění. Teď dává Ježíš Petrovi pokyny, jak žít dále, aniž by zapřel Pána znovu. Pamatujete si text z 1. listu Janova 1,9? **Ježíš nechce Petrovi jen odpustit – chce jej očistit od každé nepravosti.** Víme, že se Petr stal v rané církvi silným vůdcem, a protože sám padl a pak byl obnoven, byl k těm, kteří padli a potřebovali odpuštění a smíření, velmi citlivý a dokázal je povzbudit.

SKUPINOVÁ AKTIVITA

Vytvořte a ozdobte několik plakátů, které můžete vyvěsit ve sboru nebo tam, kde si myslíte, že by byly užitečné. Těmito plakáty se pokuste vyjádřit velikost Ježíšova odpuštění. Můžete na ně napsat například „*Odpuštění stálo Ježíše všechno. Pro vás je zdarma.*“ Můžete si je ale vytvořit, jak chcete. Také můžete nakreslit Ježíše nebo jiné lidi s otevřenou náručí.

SPECIÁLNÍ AKTIVITA

Věnujte ještě pár chvil vašemu designovému projektu. Během té doby se můžete bavit o tom, jak Bůh tvoří něco nového a krásného z toho, co bylo rozbito a zdeformováno. Dnes se obzvláště zaměřte na to, jak zrada rozvrací a jak můžete obnovit důvěru k tomu, kdo vás zradil.

UKONČENÍ

Na závěr si zazpívejte určenou píseň a pomodlete se. Proste Boha o odpuštění hříchů každého z vás a také se modlete za odpouštějícího ducha. Věnujte také nějaký čas tiché modlitbě, aby každý mohl prosit o odpuštění svých vlastních hříchů.

LEKCE 4

Lidské objetí

ÚVOD PRO VEDOUcí

Bůh ve svém velkém plánu smíření světa se sebou musel nejprve nabídnout odpuštění. Lidé by toho nikdy nebyli schopni. Takže naším prvním krokem je přijmout odpuštění od Boha a druhým krokem je nabídnout toto odpuštění druhým. Dnes se z našeho výchozího textu v 2. listu Korintským 5 zaměříme na verše 18–20. Budeme přemýšlet o naší „službě smíření“, kterou nám Bůh svěřil, a budeme studovat příběhy některých lidí, kteří nabídli odpuštění druhým, i když se zdá, že jej druhá strana nikdy nepřijme a nedokončí poslední část objetí.

HUDBA

Najděte písně, které vaše mládež zná, nebo ty, které se chcete naučit, v nichž se zpívá o odpuštění a jednotě. Pokud se vám podařilo vytvořit hymnu, určitě si ji každý večer zazpívejte.

ÚVOD PRO MLÁDEŽ

Již tři večery jsme hovořili o odpuštění. Včera jsme se dozvěděli o některých způsobech, jakými Ježíš projevil odpuštění, když byl na této zemi. Při svém odchodu nám zanechal pověření, abychom v jeho práci pokračovali. Pavel o tom hovoří v našem hlavním textu. Přečtěte prosím někdo 2. Korintským 5,18.

V druhé části verše Pavel pojmenovává službu, kterou nám tady Ježíš zanechal. O jakou službu jde?

Nyní si přečtěte verš 19. Tento verš má dvě části. Nejprve je vyjádřeno, co udělal Bůh. Ano, přišel na zem v Kristu, aby se sebou smířil koho? Celý svět! Přesně tak. Další fráze popisuje, co to znamená. Jak může Bůh smířit lidi se sebou? „*Nepočítá lidem jejich provinění*“ (ČEP; můžete porovnat ve skupině různé překlady). Druhou částí je to, co nám zanechal. Co si myslíte, že znamená „*a nám uložil zvěstovat toto smíření*“ (ČEP)?¹⁵

Stále je to první část našeho smířujícího objetí, že? Nejdříve jsme hovořili o Bohu otevírajícím svou náruč, protože odpuštění přichází pouze od Stvořitele, a nyní budeme mluvit o lidech otevírajících svou náruč, aby nabídli odpuštění druhým.

15 Nechejte prostor pro diskuzi.

DNEŠNÍ PŘÍBĚH

Velmi dobrý příklad člověka, který nabízel odpuštění, máme zapsán na začátku Starého zákona. Může nám někdo ve zkratce převyprávět příběh o Josefovi?¹⁶

Všichni si otevřete Genesis 45. kapitolu. Co je popisováno v prvních třech verších? Jak si myslíte, že se bratři cítili, když tento mocný představitel Egypta prohlásil, že je jejich ztraceným bratrem Josefem? Proč? Zkuste se vžít do role bratrů i Josefa a vyjádřit jejich pocity.

Pokud bys byl Josefem a tvoji bratři by tě prodali do cizí země jako otroka, jak by ses k nim nejraději choval?

Nyní si přečtěme, co se skutečně stalo (verše 4–8). Jak je možné, že dokázal Josef takto odpustit? Podívejte se do verše 7 a 8. Josef za to chválí Boha. Domníváte se, že když byl ve vězení, myslel si, že tohle je Boží plán pro jeho život? Můžeme si být jisti, že určitě nebylo Božím plánem, aby jej Josefovi bratři tolik nenáviděli a prodali jej do otroctví. Bůh mohl Josefa do Egypta dostat i jiným způsobem. Ale už od dob, kdy se objevil první hřích, Bůh působí tak, že i to největší zlo mění na dobro. Josef se to naučil, protože se už od začátku svého dobrodružného života, kdy byl mladý, vystrašený a nevěděl, co se mu stane, rozhodl přimknout k Bohu a k víře. I my můžeme zaujmout stejný postoj jako on.

Dokončili Josefovi bratři objetí a přijali jeho odpuštění? Neznáme podrobnosti o tom, jak v tu chvíli reagovali, ale je nám dána malá nápověda v 50. kapitole. Přečtěte prosím někdo 50. kapitolu a tam verše 15–21. Vypadá to, jako by bratři neměli jistotu, že jim Josef úplně odpustil. Proč si myslíte, že se Josef rozplakal, jak je to popsáno v 17. verši?

Josefův příběh je pro nás velkým příkladem, že i hodně špatné činy mohou být odpuštěny.

Další příběh můžeme číst mezi řádky v Janovi 4. kapitole – v příběhu ženy u studny, na který jsme již narazili. Pamatujete si, co žena po Ježíšově nabídce odpuštění udělala? Podívejme se do Janova evangelia 4,28–30. Přemýšlejme chvílku. Jaký život do této chvíle tato žena vedla? Jaký vztah měla s ostatními z města? Copak nechodila nabírat vodu uprostřed dne v největším horku místo toho, aby šla s ostatními ženami ráno? Zdá se, že byla určitým způsobem izolována. Přesto, když slyší dobrou zprávu, běží, aby se o ni podělila. Bible sice nic takového neříká, ale nemyslíte si, že by dávalo smysl číst mezi řádky, že poté, co obdržela nabídku odpuštění pro sebe, byla ochotna nabídnout odpuštění jiným i ona?

Díky této ženě se změnilo celé město Sychar. Kdo mohl tušit, že zde dojde k tak výrazné změně důsledkem jednoho rozhovoru s cizincem u studny? Zdá se, že mnoho lidí odpustilo této ženě její minulý život a přijali její odpuštění za to, že ji odsuzovali. Možná vznikla i nová přátelství.

Je také možné, že jí někteří neodpustili nebo nepřijali její odpuštění. V takovém případě bylo stále na ženě, aby si zachovala přístup pokání a žila nový život v Ježíši,

16 Pokud to bude potřeba, pomozte mládežníkům, aby zazněly následující základní rysy příběhu – zavisť Josefových bratrů, to, jak jej prodali do otroctví, že Bůh byl s ním a vyvýšil jej až na premiéra Egypta a správce nad zdrojem potravy, že jeho bratři se mu museli kvůli obilí přijít poklonit, ale nepoznali ho.

posilována „živým pramenem“ Ducha svatého, který jí byl zaslíben. Možná postupem času i ostatní uvidí, že se skutečně změnila. A i kdyby to neviděli, i kdyby nedošli do bodu smíření, stále by si musela věrně držet odpouštějící přístup.

Proč? Protože existuje ještě jiný důvod odpustit druhým než jen ten, abychom projevili osobě, která vůči vám zhrěšila, soucit. Je to dobré pro tebe. Bez ohledu na to, zda ten druhý bude někdy litovat svého činu, nám samotným by velmi ubližovalo, kdybychom měli dále žít bez odpuštění. Zatemňuje to naše srdce, a někdy dokonce ve větší míře než původní hřích, který byl vůči nám učiněn. Představujeme si, jak bychom to mohli oplatit. Někdy se o to dokonce pokusíme. A tím pádem hřešíme stejným způsobem jako ten druhý. Pomohlo nám to v něčem?

Musíme si pamatovat, že odpouštění není omlouvání. Lidé, kteří jsou přesvědčeni, že nemohou druhým odpustit, si obvykle myslí, že po nich někdo chce, aby nad tím mávl rukou, aby to omluvili, jako by na tom vůbec nezáleželo. Ale ono na tom záleží! Pokud by na tom nezáleželo, byla by to jen normální lidská chyba, která nevyžaduje odpuštění. I když je však něco hříchem a není pro to omluva, naše odmítnutí odpustit nezraňuje druhého člověka do takové míry jako nás samotné. Někdo jednou řekl, že pokud odmítáme odpustit, je to, jako bychom sami pili jed a doufali, že ten druhý zemře. Co si myslíte, že to znamená?

Bůh nám určil zvláštní práci – smíření. Spoléhá na nás, že budeme pro druhé dělat to, co On učinil pro nás. Zamysli se nad tímto: Jak může Bůh očistit někoho od nepravosti, když ty sám na něj neustále lepíš nálepkou jeho hříchu?

Závěrem se podívejme na jeden současný příběh. Podrobnosti tohoto příběhu byly z důvodu zachování soukromí upraveny, ale příběh je pravdivý. V podstatě se mnoho takových příběhů odehrává všude a vždy.

Mladá žena, budeme jí říkat Lea, byla vdaná a měla dvě malé děti. Věděla, že její manžel Tomáš není skutečně šťastný, ale věřila, že je to proto, že se zcela neodevzdal Bohu. Nevěděla, že byl nešťastný ze samotného manželství. Neustále se modlila a dělala vše pro to, aby byla dokonalou manželkou a matkou s nadějí, že se nějakým způsobem její manžel přiblíží k Bohu a k ní.

Jak šel čas, Tomáš se stále více hněval. Zpočátku jen zvyšoval hlas a nadával.

Lea mu odpustila.

Později však byl násilnický, rozbíjel jejich majetek a poškozoval dům.

Lea mu odpustila a modlila se s větším úsilím.

Pak ji začal bít.

Právě v tento moment si Leu ve sboru vzala stranou jedna starší žena. Lea se snažila usmívat a svést modřinu na pád, ale tato žena, paní Marie, se neusmívala. „Leo, nechceš vzít své děti a přijít ke mně na oběd? Popovídáme si a budeme se společně modlit.“

V to odpoledne, když děti spaly, se Marii podařilo proniknout přes Leiny bariéry a dostat se k pravdě. „Nemůžeš takto dále žít,“ řekla Lei.

„Ale já vím, že Bůh vnímá manželství jako posvátné a chce, abych odpouštěla,“ odporovala Lea.

„Ano, máme odpouštět. Ale ty ho omlouváš. A to není totéž,“ řekla Marie. „A navíc chráníš Tomáše před důsledky jeho činů. Bůh Tomáše miluje a chce ho změnit. Jak to

ale může udělat, když Tomášovi nedáš šanci, aby si uvědomil, co tobě a tvým dětem dělá?”

„Děti nikdy nebije,“ rychle vyhrkla Lea.

„Ublížíte dětem, protože ubližuje tobě,“ řekla rázně Marie. „A co je nejhorší, ubližuje sobě. Pokud jej skutečně miluješ, musíš ho nechat, aby čelil svému hříchu, a také se musíš modlit, aby si jej Bůh přitáhl. Pomůžu ti. Kazatel ti také pomůže.“

Pro Leu to byla ta nejtěžší věc, kterou musela v životě udělat – říct Tomášovi, že jej miluje natolik, že mu nedovolí, aby dále ubližoval jí, jejich dětem a celé jejich rodině. „Potřebuješ odbornou pomoc,“ řekla mu v pláči. „Budu se každý den za tebe modlit, aby ses vrátil zpět jako uzdravený a milující muž, kterým vím, že dokážeš být.“

Tomáš zuřil. Obvinil Leu, že jej nemiluje, že není křesťankou a že ničí jejich manželství. Trval na tom, že nikdy neudělal nic, co by manžel neměl. Křičel, nadával a vyhrožoval, ale byli tam přítomni i Lein kazatel s manželkou, Marie a členové Tomášovy a Leiny rodiny. Vzali ho pryč. Pomohli by mu najít ubytování a poradenství, ale Tomáš zmizel.

Zlomená Lea se snaží žít s postojem odpuštění, i když neví, jak to celé skončí. Obrátí se Tomáš k Bohu? Vráti se zpět? Přijme někdy její odpuštění?

Co si myslíš? Dokázal bys odpustit v takové situaci? I kdyby se ta druhá osoba nikdy nevrátila, nikdy nepřijala tvou nabídku odpuštění, dokonce nikdy nepřiznala, že udělala něco špatně, dokázal bys žít s neustále otevřenou náručí v prvním kroku smířujícího objetí?¹⁷

Lea si vybrala cestu postoje odpuštění. Jak čas běží, stále neví, jaký bude výsledek. Lea s dětmi by ti mohli říct, že u takového týrání ve vztazích přetrvávají dlouholeté důsledky a udržovat se v postoji odpuštění není jednoduché. Také by ti mohla říct, že to automaticky nesmaže bolest a hněv. Ale hlavně by ti řekla, že Bůh je věrný a vždy je tu pro nás nezávisle na tom, jak se k nám chovají jiné lidské bytosti. Stále doufá, že se jejich manželství obnoví. Ale i kdyby k tomu nedošlo, doufá, že se možná potkají v nebi a budou se moci plně usmířit. Pokud ne, důvěřuje Ježíši. Ať se děje cokoliv.

AKTIVITA

Přemýšlej, jestli není někdo, komu se máš omluvit nebo kdo by potřeboval tvé odpuštění. Naším dnešním úkolem bude napsat pár dopisů, které můžeme, ale také nemusíme předat adresátům. Často je právě dopis nejlepším způsobem, jak někomu nabídnout odpuštění, ale někdy je to lepší udělat osobně. Pokud s daným člověkem nemůžeš hovořit osobně nebo pokud ten člověk dokonce již zemřel a ty hledáš odpuštění pro sebe sama, dopis ti může pomoci promyslet situaci a to, co bys potřeboval(a), vyjádřit. Napiš svůj dopis a vlož do něj vše, co cítíš. Pak si jej znovu přečti a promysli, zda jsi tam nenapsal(a) něco, co by mělo zůstat nevyřčeno. Modli se, zda bys měl tento dopis

17 Ponechejte pár minut na diskuzi o změti pocitů, způsobené touto zlomeností. Diskutujte o tom, jak tyto pocity ovlivňují nebo neovlivňují odpuštění. Hovořte o tom, že i po odpuštění mohou zůstat důsledky a jak těžké je zachovat si vyváženost v naději na smíření s někým milovaným, ale i tak nepřestat růst a pohybovat se v životě kupředu, zatímco necháváme výsledek na Bohu.

předat dané osobě, nebo bys jej měl spíše zničit a promluvit si s daným člověkem tváří v tvář. Pokud je v místnosti někdo, komu potřebuješ nabídnout otevřenou náruč odpuštění, promluv si s ním nyní.

SPECIÁLNÍ AKTIVITA

Pokračujte v práci na svém projektu. Hluboce se zamyslete nad rozvráceností a jejími trvajícímí důsledky. Ptejte se Boha, zda máte možnost přinést někomu uzdravení.

ZÁVĚR

Ukončete večer svou hymnou a modlitbou o ducha odpuštění. Poproste Boha, aby vám pomohl vidět druhé novými očima – všichni potřebujeme v každou chvíli odpuštění a milost.

LEKCE 5

Velvyslanci smíření

ÚVOD PRO VEDOUCÍ

Náš stěžejní text v 2. Korintským 5 říká, že Bůh nás pověřil službou smíření – abychom se nejprve usmířili s ním a potom i s ostatními. Dnes svou pozornost upřeme na verše 20–21. Strávíme nějaký čas s příběhy lidí, kteří přijali Boží odpuštění a jejichž životy se díky tomu naprosto změnily.

Pro dnešní aktivitu budete potřebovat papír nebo hromádku karet a pastelky, fixy a jiné umělecké potřeby.

HUDBA

Najděte písně, které vaše mládež zná, nebo ty, které se chcete naučit, v nichž se zpívá o nesení Boží lásky a milosti bolavému světu. Pokud se vám podařilo vytvořit hymnu, určité si ji každý večer zazpívejte.

ÚVOD PRO MLÁDEŽ

Hodně jsme již hovořili o odpuštění a o tom, čím je a čím není.¹⁸ Viděli jsme, co se stalo, když Ježíš roztáhl své ruce s postojem odpuštění k celému světu a zemřel, aby opět scelil vesmír do nesobecké lásky, ze které jej Bůh původně stvořil. Dokonce jsme viděli, jak odpustil vojákům, kteří jej zabili – a dodnes je Ježíš připraven odpustit i tomu nejhoršímu hříšníkovi, který se k němu obrátí.

Už si umíme představit, jak vypadá začátek smířujícího objetí. A víme, co se stane, když člověk nepřijme nabízené odpuštění. Dnes se dozvíme, co se stane, když lidé, někteří i hodně špatní, přijmou Ježíšovo odpuštění. Podíváme se na to, jaké důsledky přesto nastanou a jak se jejich životy a životy lidí okolo nich změni.

Začněme biblickým příběhem. První část příběhu je v Bibli jen nastíněna. Zmiňují se o něm jen dva verše. Přečtěme si evangelium Markovo 16,1 a Lukášovo 8,2.

Pouhé dva verše, oba v podstatě stejné, říkají, že Ježíš vyhnal z Marie Magdalské sedm ďáblů. Kolik toho víte o Marii Magdalské?

O dřívějším životě Marie mnoho informací nemáme. Očividně však opustila svůj domov, svou sestru i svého bratra a žila hříšný život v Magdale. Ellen Whiteová

18 Není omlouváním.

v knize Touha věků (str. 358) uvádí, že mezi samospravedlivými farizeji byl i ten, který ji stáhl do hřichu jako první. V určitém bodě se Marie vrací domů a zažije nejdůležitější okamžik svého života – setkává Ježíše. Poslechněme si, jak popisuje situaci Ellen Whiteová: „Na Marii se lidé dívali jako na velkou hříšnici. Kristus však znal okolnosti, které ovlivňovaly její život. Mohl v ní uhasit veškeré naděje, ale neudělal to. Pozvedl ji z jejího zoufalého stavu. Marie slyšela, jak sedmkrát vyčínil démonům, kteří ji ovládali, i to, jak usilovně za ni prosil Otce. ...v jeho síle z vítězila.“¹⁹

Po této zkušenosti se Marie stala jednou z nevěrnějších Ježíšových následovnic. Stále s ním chtěla trávit čas a učit se, jak žít a milovat jako On. Příklad nalézáme v Lukášově evangeliu 10,38–42.

Bylo to, co dělala Marta, důležité? Vždyť někdo se o hosty starat musí. Marie jistě obvykle pomáhala. Ale nyní si myslela, že je důležitější sedět u Ježíšových nohou než se honit, aby byl dokonalý pořádek a perfektní jídlo.

V Janovi 11 je další příběh. Je dlouhý a velmi důležitý, ale nestrávíme u něj dnes mnoho času. Projděte si rychle kapitolu a řekněte, co jste se dočetli.²⁰

Když se podíváme do následující kapitoly, Marie má velmi silný důvod být Ježíši vděčná. Zkusme si porovnat dvě verze tohoto příběhu. Jedna skupina si najde Jana 12 a druhá skupina Lukáše 7. Každá varianta příběhu obsahuje podrobnosti, které druhá variantě chybí, takže pokud je dáme dohromady, získáme ucelenější obrázek toho, co se stalo. Budu pokládat otázky a jednou mi bude schopna odpovědět skupina čtoucí Lukáše a jindy skupina zabývající se Janovým záznamem. Hlavní kostra příběhu je v obou verzích stejná.

Kde se večere odehrávala?

Kdo tam byl?

Co udělala Marie?

Kdo si na to stěžoval?

Ellen Whiteová nám o této scéně podává více informací. Říká, že Šimon je tím, kdo Marii původně do hřichu stáhl. Ježíš to ví a mohl to všem říci, ale neudělal to. Je miloslivný, jako vždy, a vypráví příběh. Co asi doufal, že se stane? A myslíte, že se to stalo? V příběhu se to nedozvídáme, nebo ano?

Kdo další si stěžoval a proč? Přijal Ježíšovo odpuštění a milost?

Obě verze končí dvěma různými Ježíšovými výroky. Podívejme se nejprve na ten u Jana. Co Ježíš říká?

Co si myslíte, že to znamená?

Jak se podle vás pak Marie cítila?

Nyní se podíváme na Lukášovo zakončení. Co říká Ježíš tady? Jak si myslíte, že se poté Marie cítila? Jen se nad tím zamyslete – jsme o 2 000 let dále a stále vyprávíme příběh o Marii! Nechtěli byste být tím, kdo to jednou Marii v nebi řekne?

Přečtěte si nahlas text u Lukáše 7,41–47.

19 Následující text je z knihy Touha věků, str. 359.

20 Ponechte dostatečný prostor pro diskusi, abyste zmínili všechny základní prvky Lazarova vzkříšení čtyři dny po jeho smrti.

„Jeden věřitel měl dva dlužníky. První byl dlužen pět set denárů, druhý padesát. Když neměli čím splatit dluh, odpustil oběma. Který z nich ho bude mít raději?“ Šimon mu odpověděl: „Mám za to, že ten, kterému odpustil víc.“ Řekl mu: „Správně jsi usoudil!“ Pak se obrátil k ženě a řekl Šimonovi: „Pohled na tu ženu! Vešel jsem do tvého domu, ale vodu na nohy jsi mi nepodal, ona však skropila mé nohy slzami a otřela je svými vlasy. Nepochlivil jsi mne, ale ona od té chvíle, co jsem vešel, nepřestala líbat mé nohy. Nepomazal jsi mou hlavu olejem, ona však vzácným olejem pomazala mé nohy. Proto ti pravím: Její mnohé hříchy jsou jí odpuštěny, protože projevila velikou lásku. Komu se málo odpouští, málo miluje.“

Pro naše studium odpuštění a smíření je nejdůležitější verš zapsaný u Lukáše 7,47. Přčtete si jej společně.

Pokud máte někdy pocit, že jste příliš hříšní, vzpomeňte si na tento verš. Toto vám Ježíš říká. A vzpomeňte si na to i v situaci, kdy bojujeme s odpuštěním někomu, kdo vůči nám zhřešil. Pokud mu odpustíme, a obzvláště pokud odpuštění ta osoba přijme, možná nás bude milovat ještě více než předtím.

Pojďme si teď vyprávět příběh ze současnosti. Tento příběh je nejen pravdivý, ale také obsahuje všechny podrobnosti, jelikož je to příběh dostupný široké veřejnosti.²¹

V roce 1984 v Tennessee, USA, zabil muž Donnie Edward Johnson svou manželku. Byl vyslýchán a odsouzen k trestu smrti, ale ještě dlouho žil, než byl rozsudek vykonán, protože se jeho právníci stále odvolávali. Během těch let ve vězení udělal Johnson různá rozhodnutí. Vzpomínal, že byl vychován jako křesťan, ale nezajímalo ho to, dokud v roce 1985 neslyšel ve vězení kázat jiného vězně. Tehdy poprvé odevzdal svůj život Kristu. V roce 1990 dva spoluvězni, adventisté sedmého dne, „mi otevřeli Bibli způsobem, o kterém jsem si nemyslel, že je možný“, vzpomíná.

Uvědomujete si, co se zde stalo? Jiní hříšníci, kteří věděli o Boží milosti a odpuštění a přijali je, je teď nabízeli také Johnsonovi a ten je přijal. Bůh mu otevřel náruč a on jej objal. Smířil se s Bohem.

Bůh však tím se svými zázraky neskončil. Johnson se stal starším sboru ve sboru Církve adventistů sedmého dne Riverside Chapel v Nashvillu! Ne každý sbor by přijal jako staršího sboru muže, který se ocitl jednou ve vězení, natožpak někoho, kdo stále ve vězení je a čeká na smrt! Ale tento sbor to udělal. Johnson začal spoluvězňům kázat a vytvořil rádiovou relaci „Co říká Bible“. Chtěl se podělit o milost a odpuštění, které našel. Ze zpráv tohoto sboru víme, že se také další vězni stali křesťany a po jejich propuštění se připojili k tomuto společenství.

Sám Johnson se však ven dostat nemohl, protože byl za svůj čin odsouzen k trestu smrti. Datum popravy bylo stanoveno na 16. května 2019.

²¹ Tento příběh najdete na stránkách <https://www.tennessean.com/story/news/crime/2019/04/03/tennessee-execution-victim-daughter-seeks-mercy-death-row-inmate-donnie-edward-johnson/3345860002/>, s aktualizací <https://www.tennessean.com/story/news/2019/04/17/tennessee-execution-donnie-edward-johnson-plea-death-row-gov-bill-lee/3484775002/> a <https://www.tennessean.com/story/news/crime/2019/05/01/tennessee-execution-donnie-johnson-interview/3590419002/>. Také se o něm psalo v časopisu Adventist Today na www.atoday.org.

Pak se ale okolnosti vyvinuly nečekaným směrem. Cynthia Vaughn, dcera ženy, kterou Johnson zavraždil, vydala prohlášení, že mu odpustila, a sama šla požádat guvernéra státu Tennessee, aby ušetřil jeho život. Zde je citát od právníků Johnsona, jak byl uveden v novinách *The Tennessean*:

„Cynthia Vás žádá o výsadu setkat se s Vámi osobně, aby se s Vámi mohla podělit o svou zkušenost křesťanského odpuštění,“ stálo na žádosti (pro guvernéra). „Cynthiina prosba o milost je výjimečná. Víme pouze o jednom podobném případě v celé historii státu Tennessee, kdy dítě oběti prosilo guvernéra o milost pro vraha.“

Myslíte si, že byste byli schopni odpustit někomu, kdo zavraždil vašeho rodiče? Co když se od té doby nezměnil?

V pozdější aktualizaci příběhu ve stejných novinách se objevily další podrobnosti. První datum Johnsonovy popravy bylo stanoveno na rok 2006, ale zpozdilo se. Pak se Johnson obrátil na slečnu Vaughn. Trvalo jí šest let, než jej navštívila (bylo to v roce 2012), takže i když neznáme její pohnutky, můžeme předpokládat, že to pro ni bylo opravdu těžké, a dokážeme si představit proč! I pro nás by to bylo velmi náročné, že?

Takto na návštěvu vzpomíná (z *Tennessean*):

„Poté, co jsem mu dovyprávěla o všech těch letech bolesti a agonie, které způsobil, posadila jsem se a slyšela jsem hlas. Ten hlas mi řekl: ‚A je to, pusť se toho...‘ To, co mi potom vyšlo z úst, mi navždy změnilo život. Podívala jsem se na něj a pronesla, že už jej nemohu nenávidět, protože to místo něj zabíjelo akorát tak mě, a pak jsem řekla: ‚Odpouštím ti.‘“

Měli bychom si všimnout dvou důležitých bodů. Zprv, slečna Vaughn člověku, který ji zranil, jasně řekla, co jí jeho hřích způsobil. Někdy jako křesťané odpouštíme příliš rychle, i když by se očekávalo, že budeme s odpuštěním spíše váhat. Je nezbytné, aby hříšník i ten, vůči kterému byl hřích spáchán, pochopili velikost dluhu. Může být velký i malý – v tomto případě je obrovský – ale je důležité jej jasně vidět.

Druhým důležitým bodem je vyjádření slečny Vaughn, že její čin odpuštění navždy změnil její život. Samozřejmě změnil život i Johnsonovi, ale odpuštění více mění život toho, kdo odpouští.

V tomto případě Johnson svého činu již dlouho litoval. Řekl jí, že už dříve prosil Boha o odpuštění a že věří, že to Bůh udělal. Strávil roky ve vězení a předával toto odpuštění druhým, kdekoli se nacházel. Ale někdy je k odpouštějícímu objetí potřebný i lidský dotyk, aby člověk zřetelně pocítil pravdivost odpuštění. Podle nejnovější aktualizace tohoto článku Johnson popsal své setkání s nevlastní dcerou jako nejvíce pokorující zkušenost svého života a jeho současný vztah s ní jako „jedno z nejužasnějších požehnání, po kterém může otec vůbec toužit. Něco, co si s radostí nosím ve svém srdci každý den.“

Nakonec to dopadlo tak, že guvernéř Johnsonovi milost neudělil, a proto byl 16. května 2019 popraven. Ale i tvář v tvář smrti dokázal vyznat, že je smířen s Boží vůlí, a pokud je jeho dílo dokončeno, je spokojen.

Přečtěme si hlavní verše z Bible, které nás provázejí celým tímto týdnem. Dnes se podíváme na poslední dva verše kapitoly – 20 a 21. Velvyslanci reprezentují svou vlast. Předávají zprávy ze své vlasti zemi, do které jsou vysláni. My jsme velvyslanci nebe, naší rodné země. Nyní žijeme v zemi ovládané nepřitelem, ale nebude to už dlouho trvat!

Brzy přijde Ježíš. Do té doby nám však bylo svěřeno poselství uvedené právě ve verši 20: „Prosíme vás,“ můžeme říci všem známým, „usmířte se s Bohem.“

A můžeme začít ukazovat, jak krásný je život ve vesmíru lásky, tím, že budeme nabízet odpuštění a milost dokonce (nebo obzvláště) těm, kdo jako Johnson musí čelit důsledkům svých hříchů.

AKTIVITA

Vyrobte si odznaky nebo visačky, na kterých bude napsáno „Velvyslanec smíření“. Vyrobte jich několik navíc, abyste je mohli rozdávat i ve sboru a podělit se tak s ostatními o to, co teď probíráte v modlitebním týdnu.

SPECIÁLNÍ AKTIVITA

Pokračujte ve svém projektu. Už byste měli mít polovinu za sebou.

ZÁVĚR

Ukončete setkání písní a modlitbou hlavně za ty, kteří potřebují odpuštění nejvíce, jelikož provedli strašné věci. Proste Boha, aby každému z vás ukázal, jak může pomáhat a jak může být velvyslancem smíření.

LEKCE 6

Pravda a důsledky

ÚVOD PRO VEDOUCÍ

Pokud odpuštění není omlouváním nebo přehlížením, jak potom můžeme jako křesťané vyvážit čisté a milující odpuštění se stejně čistým a milujícím odhodláním pomoci chybujícímu člověku, aby příště jednal jinak? Dnes budeme přemýšlet nad rozdíly mezi trestem, důsledky a kázní a nad tím, jak vypadá restorativní justice²². Zaměříme se na poslední verš našeho stěžejního textu, se kterým jsme se setkali již včera: 2. Korintským 5,21.

HUDBA

Najděte písně, které vaše mládež zná, nebo ty, které se chcete naučit, v nichž se zpívá o obnovení, obzvláště ve smluvním vztahu. Pokud se vám podařilo vytvořit hymnu, určitě si ji každý večer zazpívejte.

ÚVOD PRO MLÁDEŽ

Polovina našeho modlitebního týdne je již za námi. Co jsme se zatím dozvěděli o odpuštění a obnovení?

Jestliže odpuštění není omlouvání, co se pak vlastně děje, poté co je někomu odpuštěno, ale stejně musí čelit důsledkům svých činů? Jak můžeme zachovat postoj odpuštění, ale zároveň od jedince očekávat odškodnění za jeho hříchy? Začněme přemýšlením nad určitými slovy. Já je budu říkat (nebo psát na tabuli) a vy mi budete odpovídat, co si myslíte, že znamenají. Na konci setkání se na ně ještě jednou zaměříme.²³

- Trest.
- Důsledky.
- Kázeň.

Je běžné, že se tyto termíny pletou. Rodič může říci, že nás „ukázní“, ale myslí tím, že nás potrestá. Některé rodiny si vytvořily seznam „důsledků“ za určité činy – například

22 Restorativní justice chápe nápravu pachatele trestného činu jako proces přijetí jeho odpovědnosti za to, co oběti či komunitě způsobil, a to prostřednictvím jeho zapojení do nápravy následků svého jednání.

23 Ponechejte nějaký prostor na odpovědi, ale zatím se jimi nezabývejte.

za přílišné používání telefonu či tabletu je důsledkem omezení jejich užívání, případně vypnutí wifi či datových služeb. Někteří používají fyzické tresty.

K vyjádření, že jednáme spravedlivě, používáme výrazy jako „žít správně svůj život“, nebo „chodit po správné cestě“. Dokonce „spravedlivý“ a „pravý úhel“ mají stejný kořen.

Pointou je, že chceme spravedlnost. Za spravedlivé můžeme považovat například rozdělení na stejné části nebo rovnoměrné rozdělení podle určitého klíče.

Takže spravedlnost znamená správnost, rovnost, férovost.

Problémem však je, že se můžeme dostat do takového stavu, kdy si budeme myslet, že za své hříchy můžeme sami zaplatit. Když něco ukradneme, vrátíme to. Pokud něco poničíme, opravíme to nebo koupíme nové. Jak už jsme dříve zmínili, tímto způsobem můžeme nahradit materiální ztrátu, ale ne citové zranění, které někomu způsobíme. Hříchu se nejde jednoduše zbavit. Jakmile je jednou vykonán, není cesty zpět a nemůžeme jej odčinit. Už jste někdy vyřkli slova, která jste v ten moment chtěli vzít zpět? Stalo se to každému.

A teď přichází na řadu trest. Máme v sobě nějak naučenou představu, že trestem můžeme zaplatit za své hříchy. Když například někdo něco ukradne, musí to vrátit zpátky; tím se navrátí ztráta. Pak musí být nějak potrestán a tím se zahojí bolest toho druhého člověka. O lidech, kteří strávili nějakou dobu ve vězení, se říká, že „splatili svůj dluh vůči společnosti“. Ale co bylo ve skutečnosti zapláceno? Z vaší zkušenosti – když jste potrestáni, uzdraví to něco ve vás? Nebo když vidíte, jak je člověk, který vám ublížil, potrestán, uzdravuje to něco ve vás?

A co důsledky? V tom nejzákladnějším významu jsou důsledky tím, co se stane, jakmile něco uděláte. Když vyhodíte balón do vzduchu, zase spadne na zem. Když jej hodíte do okna, okno se rozbije. Když tvrdě dopadnete na zem, zraníte se.

Naši rodiče vědí, že některé naše činy by mohly vést k velmi vážným důsledkům – například kdybychom užívali drogy, zapadli bychom do nějakého gangu nebo ukradli auto, abychom si v něm užili divokou jízdu, mohlo by nás to zabít. Rodiče nechtějí, aby se to stalo, proto záměrně vytvářejí mírnější důsledky. Možná máte „zaracha“, nebo vás dokonce nahlásili na policii. Rodiče vás raději uvidí ve vězení než na hřbitově, i když jim obojí zlomí srdce.

Všechny tyto činy mají jeden hlavní cíl. Jaký?²⁴

„Kázeň“ je zcela jiné téma, i když jej často používáme právě v tomto kontextu. „Ukáznit někoho“ může také znamenat naučit jej něco, čili „udělat z něj učedníka“. Trest ale takto nefunguje. Ani důsledky, i když mohou hrát určitou roli, z nikoho neudělají učedníky. Co si myslíte, že by vás přimělo chtít být učedníkem nebo následovníkem někoho?

Chcete být učedníky, protože někoho milujete, že? Nebo jej ze začátku alespoň obdivujete. Ježíšovi učedníci jej možná následovali částečně proto, že byli zvědaví a něco je k němu přitahovalo. Chtěli se dozvědět více. A tak se Ježíš stal jejich Mistrem. Učil je, žil s nimi, pracoval s nimi, smál se s nimi. Opravoval je, když

24 Mělo by nám být jasné, že cílem není někoho kvůli tomu, co udělal, zranit, ale spíše na něj zapůsobit, aby to znovu neudělal.

udělali něco špatně. Časem se do něj zamilovali. I přesto však dělali chyby, někdy dost zásadní.

Zkuste se nad tím zamyslet: Když Petr třikrát Ježíše zapřel, potrestal jej Ježíš? Mělo to nějaké důsledky? (*Ponechejte prostor na odpovědi.*)

Hlavním důsledkem byla jeho beznaděj, jeho pláč a vina, ztráta jistoty, že jej Ježíš stále miluje. Cítil se tak provinile a nehodně! Co udělal Ježíš? Dvě věci.

Podívejme se nejprve do Markova evangelia 16,7. Je to zajímavé. Vždyť Petr je učedníkem, je to tak? Už slova „řekněte jeho učedníkům“ měla zahrnovat i Petra. Proč jej Ježíš zmiňuje zvlášť?

Ježíš chtěl, aby Petr dobře věděl, že jej stále miluje.

Nyní se podíváme do Janova evangelia 21,15–17. Tento text jsme už četli. Co zde Ježíš dělá? Kolikrát Petr zapřel Ježíše? Kolikrát se ho Ježíš ptá, jestli jej miluje? Jak se asi Petr cítil?

Ježíšovým cílem nebylo zranit Petra tak, jako Petr zranil jej. On věděl, že více než jeho zranil Petr tímto činem svou duši. Chtěl Petra uzdravit, protože věděl, že je to jediná cesta, jak pomoci Petrovi udělat příště lepší rozhodnutí.

Díky Bohu za odpuštění! Jeho odpuštění uzdravuje zranění. Pak dokážeme jasněji vidět, jak máme správně jednat a jaký čin se od nás vyžaduje. V tomto případě Petrova hříchu se jednalo o slova a důsledkem byla také slova. Ta uzdravila samotný hřích. Avšak od té chvíle měl Petr „pást ovce“, povzbuzovat Boží děti, které padnou jako Petr. V tomto smyslu byly důsledky doživotní.

DNEŠNÍ PŘÍBĚH

Marcela a Lenka byly už od útlého dětství nejlepšími kamarádkami. Znaly se tak dobře, že o sobě věděly i své slabé stránky. Lenka byla vznětlivá, rychleji mluvila a jednala, než myslela, a pak toho často litovala. Hodně jedla, a ne zrovna zdravá jídla, takže neustále zápasila se svou váhou a navíc i se zdravotními problémy, jako byla náladovost a výkyvy energie. Moc dobře věděla, že jí je lépe, když jí vhodnější stravu, ale nedokázala ovládat sebe ani své touhy.

Marcela zase nezavřela ústa. Věděla, že upovídánost není sama o sobě špatná – je to jen určitý rys osobnosti. Ale někdy byla ústa rychlejší než ona, a tak řekla věci, kterých potom litovala.

Lenčina vznětlivost je už několikrát obě přivedla do potíží. Obvykle se jim podařilo dostat se z nich díky Marcelině pohotové mluvě, ale stejně se kvůli tomu pak často pohádaly. Marcela Lence nadávala, že se chová jako malé dítě (nebo ji dokonce nazvala „idiotem“ či „hlupákem“). Lenka brečela a říkala, že jí to je líto a že to už příště neudělá. Někdy spolu pár dní nemluvily.

Nakonec si však vždy odpustily a snažily se vztah vylepšit. Marcela měla ještě jinou slabost, o které zatím nevěděla. Myslela si, že Lenka je ta, která má problém. Neměla sice pocit, že by se nějak vědomě dívala na svou kamarádku spatra, ale ve skutečnosti to tak bylo. Někdy, obzvláště když byla hodně podrážděná, mluvila o Lence za jejími zády.

Jednoho dne se tyto dvě dívky sešly, aby se učily na písemku, kterou měly brzo psát. Lenka místo toho začala vyvádět hlouposti a házela popcornem. Marcela jí vynadala:

„Jídlo tady máme proto, abychom měli energii na učení! Nechovej se jako mimino!“

Lenka se hihňala a dál házela popcornem. Marcela se nahněvala a začala ho po ní házet také. Lenka hodila jiné jídlo a Marcela začala zapomínat na své podráždění a také se rozdováděla. Netrvalo dlouho a házely po sobě vším možným. Najednou se otevřely dveře a do pokoje vešla Lenčina matka.

Asi vám nemusím říkat, že nakonec místo učení uklízely celý pokoj. Marcela se pak dlouho do noci biflovala, ale Lenka se na učení vykašlala. Lenka test nezvládla vůbec a Marcela dostala nejhorší známku za celé své studium.

Zuřila. Skutečnost, že si za to může sama, její vztek ještě stupňovala. Stála na chodbě, v ruce držela písemku a vyprávěla o tom jiné kamarádce. „Lenka je taková kráva! Celé je to její chyba! Měly jsme se spolu učit a místo toho se chovala jako šestileté dítě! Nemá žádnou sebekázeň! Vždyť se na ni podívej! Je tlustá, líná a lajdácká. Vlastně ani nevím, proč se s ní bavím!“

Marcela se otočila, aby odkráčela pryč... a uviděla stát za sebou Lenku – s otevřenými ústy, bledým obličejem a se slzami v očích.

Jedna část Marcely se jí chtěla hned omluvit. Ale dosud měla v sobě pořádný vztek a ještě si nepřipustila, že je na sebe nahněvaná stejnou měrou jako na svou kamarádku. Hodila na Lenku vztekly pohled a řekla: „Myslím to vážně. Už nechci být tvou kamarádkou!“

A odešla.

Lenka byla zdrcená. Cítila se, jako by situace skutečně vznikla její chybou. Ba ještě hůř: měla najednou pocit, že všechno, co se v jejich vztahu nepovedlo, byla její chyba. Marcela asi měla právo ukončit jejich přátelství.

Odešla domů a plakala, dokud neusnula.

Kdo je zde ten špatný? Proč? Co teď mohou Marcela nebo Lenka udělat? (Ponechte prostor na diskusi.)

Tři týdny se Marcela a Lenka sobě vyhýbaly. Každým dnem se cítila jedna i druhá nešťastněji. Marcela si začínala připouštět, že to byla i její chyba, ale nedokázala se donutit udělat první krok.

Lenka se s Marcelou bála mluvit a byla čím dál sklíčenější. Nakonec se jednoho dne rozhodla, že jí napíše dopis. Přiznala svou chybu a slíbila, že bude lepší kamarádkou. Napsala, že ví, že si nezaslouží odpuštění, ale prosila Marcelu, aby jí i tak odpustila a byly zase kamarádkami. Trvalo jí asi týden, než posbírala odvalu a položila dopis Marcele na lavici.

Pak čekala.

Marcela nejprve nechtěla dopis ani otevřít. Ten večer seděla na posteli, držela jej v rukou – a nakonec jej otevřela. Možná si Lenka všimla jejího chybného jednání.

Dopis jí šokoval. Poprvé si uvědomila, že hlavní a skutečný problém Lenky je její malé sebevědomí – a že Marcela tento problém ještě zhoršila. O odpuštění věděla dost na to, aby jí bylo jasné, že si jej nikdo nemůže „zasloužit“. Pokud si jej zasloužíš, není to odpuštění. Na chvíli si v mysli představila, jak by jejich kamarádství vypadalo, kdyby přijala tento dopis bez dalšího přemýšlení – jak kolem ní Lenka opatrně našlapuje, aby se své kamarádce zalíbila.

Poprvé v životě se Marcela z hloubi své duše rozplakala. Plakala opravdu ustavičně. Pak si klekla a prosila Boha, aby jí odpustil, jak s bezstarostnou krutostí odsoudila a ublížila své kamarádce. Pak šla za Lenkou domů a poprosila i ji o odpuštění.

Jejich přátelství zase začalo sílit. Nějakou dobu to trvalo. Lenka stále byla nervózní z toho, že není dostatečně dobrá a že pokud udělá chybu, Marcela jí zase může krutě ublížit. A Marcela si zase dávala takový pozor na to, co říká, že jejich rozhovory byly někdy až trapné.

Více se o jejich příběhu dozvíme zítra. Co si zatím myslíte? Už jste byli v podobné situaci? Jak jste se zachovali?

Přečtěme si poslední verš našeho hlavního textu: 2. Korintským 5,21. Proč k této pasáži podle vás Pavel tento verš přidal? Co to má společného s tím, že máme být velvyslanci smíření?²⁵

AKTIVITA

Smíření v sobě obsahuje vyváženost; udržování správnosti a rovnoměrnosti. Dnes budeme dělat jednu týmovou aktivitu, která nám ukáže, jak mohou dva lidé společně pracovat na udržení rovnováhy. Rozdělte se na dvojice přibližně stejně vysokých lidí. Teď si všichni sedněte na zem a zády se o sebe opřete. Chytněte se lokty a pokuste se postavit, aniž byste se dotkli rukama země.

Je to těžké, že? Mohou úspěšné dvojice dát nějakou radu těm, které se ještě stále snaží?

Řekněme si společně, co se z tohoto můžeme naučit. Jak jste museli spolupracovat? Jak to můžeme aplikovat na vztahy? Už jste vy nebo váš kamarád udělali někdy něco, co vám téměř zničilo přátelství? Jak jste to vyřešili? Podařilo se vám přátelství obnovit?

SPECIÁLNÍ AKTIVITA

Váš projekt s keramickými či skleněnými úlomky by se měl pomalu blížit ke konci.

ZÁVĚR

Ukončete setkání svou písní a modlitbou o obnovení. Proste Boha, aby nám ukázal, jak obnovovat vztahy ve světě a nezaměřovat se na trestání a pykání za hříchy.

25 Ponechte prostor pro diskuzi. Ved'te mládežníky tak, aby vnímali, že každý hřích na světě, dokonce i Marcelino zapření kamarádství s Lenkou, již byl položen na Ježíše při jeho ukřižování. Jeho cílem není nás potrestat, ale obnovit nás do plnosti lásky.

LEKCE 7

Člověk, kterému se nejobtížněji odpouští

ÚVOD PRO VEDOUČÍ

Dozvěděli jsme se o všech krocích směřujících k odpuštění a smíření s lidmi, kteří vůči nám zhrěšili. Někdy je ale nejtěžší odpustit sama sobě. Dnes budeme hovořit právě o tomto odpuštění a o jeho důsledcích pro naši víru.

Pro aktivitu budete potřebovat psací potřeby, a pokud máte tu možnost, vytvořte bezpečné místo, kde můžete papír spálit. Nezapomeňte na sirky nebo zapalovač.

Doplňkový zdroj: Pokud si myslíte, že mezi mládežníky je někdo, kdo potřebuje pocítit, že mu bylo odpuštěno a je Bohem přijat, přečtěte si z knihy *Cesta ke Kristu* strany 35–37.

HUDBA

Najděte písně, které vaše mládež zná, nebo ty, které se chcete naučit, zaměřující se na osobní vztah s Bohem a na důvěru. Pokud se vám podařilo vytvořit hymnu, určitě si ji každý večer zazpívejte.

ÚVOD PRO MLÁDEŽ

Připomeňte mi – jaké jsou kroky při našem smiřujícím objetí?²⁶

Než budeme diskutovat o posledním kroku, což je uvolnění objetí a odchod dvou změněných lidí s ještě silnějším vztahem, musíme ještě něco probrat. Už jste někdy přemýšleli nad tím, že je někdo, komu se odpouští mnohem hůř než komukoli jinému? Pro některé z nás je těžší odpustit sobě samému než druhým. Proč to tak je?

Často je to jen druhá strana starého známého problému – zaměňování odpuštění za omlouvání. Myslíme si, že když zanecháme pocit viny a přijmeme odpuštění příliš rychle nebo jednoduše, znamená to, že nám to nebylo dostatečně líto. Můžeme si dokonce myslet, že jsme za svůj hřích dostatečně nepykali. Kdo ale za naše hříchy

²⁶ Otevřená náruč nabízející odpuštění (bez ohledu na to, zda jej druhá strana přijímá nebo ne) a dokončení objetí, když obě strany dojdou k souhlasu a smíření, které může někdy zahrnovat důsledky.

zaplatil? Byl to Ježíš. Jestliže se tedy snažíme za své hříchy sami zaplatit, není to, jako bychom říkali, že Ježíšova oběť nebyla dostatečná?

Podívejme se společně na jeden velmi známý verš: 1. list Janův 1,9. Jde o slib? Nebo je tam napsáno: Bůh *možná bude ochoten* vám odpustit? Ne! On odpouští! Dokonce se píše, že Bůh je „spravedlivý“, aby nám odpustil! To znamená, že Bůh si myslí, že je to správné, férové! A pokud toto odpuštění nepřijmeme, nazýváme jej lhářem! A to by byla velká chyba.

Dnes se podíváme na první verš našeho stěžejního textu: 2. Korintským 5,17. Prosim, aby jej někdo z vás přečetl. Co znamená být „v Kristu“? Musíme pro to něco udělat nebo říct? Můžeme si tuto „novotu“ vytvořit sami? Co kdybychom se skutečně usilovně snažili?²⁷

Když se staneme novým stvořením v Kristu, znamená to, že už nikdy nezhřešíme? (*Ponechejte prostor na odpovědi.*) Znamená to, že to nebude úmyslné. Budeme se snažit žít svobodně v Ježíšově lásce a vidět se tak, jak nás vidí On (že máme hodnotu jeho vlastního života), a vidět tak i ostatní, bez ohledu na to, jak jednají. Někdy však zase uděláme něco špatně. A jestliže k tomu dojde, vyznáme svůj hřích Bohu a tomu, komu jsme ublížili, napravíme, co je v našich silách, a rozhodneme se, že příště chceme jednat lépe.

DNEŠNÍ PŘÍBĚH

Podívejme se znovu na příběh Josefa a jeho bratrů. Nalistujme si Genesis 44,30–33. Jsme v části příběhu, kdy Josef ukryl stříbrný pohár do Benjámínova pytle se zrním a ostatním bratrům říká, že si Benjamina nechá jako otroka, zatímco ostatní mohou jít domů. V textu můžeme číst, co Josef a Benjámínův starší bratr Juda říkají. *Přečtěte si jejich rozhovor nahlas.*

Jak si myslíte, že se teď Juda cítí?²⁸ Podle Genesis 37,26 to byl Judův nápad, prodat Josefa. Myslíte si, že on nebo kdokoli z jeho bratrů sami sobě odpustili za tak velký hřích nejen vůči svému bratrovi, ale i vůči svému otci? Dnes se můžeme jen dohadovat, jak se asi Juda cítil. Bible o tom nic neříká. Posuňme se ale na konec příběhu, který jsme před několika dny četli. Najděte si Genesis 50 a v tichosti si přečtěte verše 15–20. Přesunuli jsme se o mnoho let dále. Všechny Izákovy děti a všechna jeho vnoučata už dlouho žijí poklidně v egyptském Gošenu. Ale máte pocit, že by bratři už sami sobě odpustili? Vyjadřují strach, že jim Josef neodpustil opravdově, ale jen odpuštění předstíral kvůli tehdy ještě žijícímu otci. Zdá se, že neodpustili ani sami sobě.

Musíme uznat, že je těžké odpustit si něco tak podlého. Jejich původním záměrem bylo jej zabít. To by bylo ještě horší! Ruben jej tehdy zachránil a měl v úmyslu poslat jej živého zpět k otci. I tak sehrál svou roli v tomto celém smutném příběhu, a to i ve chvíli, kdy lhali otci, který téměř zemřel žalem. Je pravděpodobné, že jedním z důvodů,

27 Ponechejte prostor na diskuzi a zdůrazněte, že pouze Ježíš vytváří tento nový život a jediné, co my musíme udělat, je přijmout ho a začít celoživotní proces každodenního učení se žít a chodit v tomto novém životě.

28 Ponechejte prostor pro diskuzi a pomozte jim uvědomit si, že Juda vzpomíná na svůj hřích, jak nechal Josefa prodat do otroctví a pak musel o zmizení Josefa svému otci tolik let lhát.

proč nedokázali věřit Josefovou odpuštění, byla skutečnost, že neodpustili ani sami sobě. Poté, kdy Jákob zemřel, to zřejmě již zvládli.

Pojďme popřemýšlet nad problémem odpuštění sobě sama v kontextu našeho současného příběhu ze včerejška. Vzpomínáte na Marcelu a Lenku? Marcela zapřela své přátelství s Lenkou, nepěkně o Lence mluvila před jinou osobou, a pak dokonce Lence řekla, že se s ní už nebude přátelit. Přátelství, které bylo velmi silné a také pro obě dívky důležité, utrhlo zásadní ránu. Jakmile si vzájemně odpustily a daly svému vztahu novou šanci, začaly své přátelství opět budovat, nicméně stálo je to určité úsilí a vyžadovalo to čas.

Jsou pro to dva důvody. Prvním je, že trvá nějakou dobu, než se ve vztahu obnoví důvěra. Lenka se stále obávala, že ji Marcela odsuzuje a pohlíží na ni spatra, nebo ji dokonce pomlouvá před ostatními.

Druhým důvodem je, že obě ještě stále cítily vinu. Lenka věděla, že její nezodpovědné chování způsobovalo potíže oběma. Nyní se natolik bála být „hloupou“ a způsobit, aby se na ni Marcela zase zlobila, že se snažila potlačovat svou přirozenou, Bohem danou veselost. Snažila se být neustále zodpovědnou, což je fajn, ale bála se užít si trochu legrace. Neustále „našlapovala po špičkách“.

Marcela měla ještě pádnější důvod cítit se provinile. Také měla své chyby. Její neopatrný jazyk ji často dostal do problémů. Tentokrát však zhřešila závažně a zranila tak osobu, která pro ni znamenala nejvíce. Neustále si vybavovala, jak ostře a nelaskavě zněl její hlas, když našťavaně hovořila o Lence s jinou kamarádkou. Dobře si pamatovala na bolest a překvapení, které viděla v Lenčině tváři, a stokrát si řekla: *Kdybych se jí tak omluvila hned! Bylo to hodně špatné, ale kdybych za Lenkou běžela a řekla: „Omlouvám se, omlouvám se, nemyslela jsem to tak!“, nemyslím si, že by to bylo tak hrozné, nebo by to alespoň netrvalo tak dlouho.* Místo toho otevřeně zahodila jejich přátelství a nechala tam plačící Lenku stát samotnou.

Teď se usilovně snažila být v každé chvíli milá, a tak se jejich obvyklé vtipkování vytratilo. Obě spolu jednaly jako v rukavičkách a v soukromí se samy sebe ptaly, zda se vůbec někdy jejich skutečné přátelství obnoví.

Při jedné vzpomínce na tuto situaci si Marcela uvědomila, že se musí omluvit i druhé kamarádce. Vyhledala ji a zahanbeně řekla: „Vzpomínáš si, jak jsem se jednoho dne tak strašně našťavala na Lenku?“

Uběhlo sice už několik týdnů, ale kamarádka Romana pokývala hlavou: „Ano, pamatuji si.“

Marcela svěsila hlavu. Romana ji musí nenávidět! „Omluvila jsem se Lence, ona mi odpustila a teď se snažím být lepší kamarádkou. Uvědomila jsem si, že se musím omluvit i tobě. Už to nikdy v životě neudělám.“

„Odpouštím ti,“ řekla Romana. Potom položila svou ruku na Marcelino rameno a počkala, až Marcela zvedne hlavu. „Vážně. Odpouštím ti. Už se tím netrap.“

Marcela cítila, jak se jí oči zalévají slzami. „Nenávidím se! Nemohu přestat myslet na to, jaký měla výraz ve tváři!“

„Neříkala jsi, že ti odpustila?“

„Ano, odpustila. Je to andílek!“

Romana se zasmála. „Myslím si, že není ani andílek, ani tou osobou, jak jsi ji ten den vykreslila.“

„Ano, ale...“

„Ale co?“

„Pořád se cítím tak špatně. Věřím, že nám Bůh odpouští, když jej o to prosíme, ale... Pořád se cítím tak provinile. Nepřestává ve mně hlodat pochybnost, zda jsem toho *skutečně* litovala a vyznala svůj hřích.“

„Nepokoušíš se zaplatit za svůj hřích tím, že se budeš dlouho cítit provinile?“ zeptala se Romana.

Marcela se vyděsila. „Nemyslím si... Ale... možná... Díky, Romano, musím si jít promluvit s Lenkou!“

Odpoledne řekla Marcela Lence to, co jí dnes pověděla Romana. „Myslím si, že se nějakým způsobem snažím cítit dostatečně provinile na to, abych ti to mohla splatit, nebo tak něco!“

„Ale Marci, přece víš, že Ježíš zemřel za všechny naše hříchy!“

„Vím, ale vypadá to, že naše přátelství už není takové jako dřív. Chováme se k sobě tak opatrně. Už nejsi praštěná a já mám ráda, když jsi praštěná!“

„Fakt?“

„Ano a je mi líto, že jsem někdy způsobila, že sis myslela opak!“

„No, já mám taky ráda, když jsi žvanilka.“

„Vážně?“

„Jo, myslím si, že bychom si měly odpustit vzájemně, ale taky samy sobě! Měly bychom být těmi, kterými skutečně jsme, místo toho, abychom se naštvaly pokaždé, když jedna z nás překročí určitou mez. Myslím, že si v tom můžeme vzájemně pomáhat. Ty mi můžeš pomoci nebyť až tak praštěná, hlavně když se máme uklidnit a například se učit.“

„Souhlasím,“ řekla Marcela. „A ty bys mi mohla pomoci přestat povídat. Když začnu pomlouvat nebo když mě něco naštvě, můžeš mi připomenout, že se mám uklidnit a napočítat do deseti.“

„A mohly bychom se společně modlit. Jsem si jistá, že nám to taky pomůže,“ dodala Lenka.

„Jsi tak moudrá, Lenko“ řekla Marcela.

„Já?! Moudrá?!“

„Ano, ty. Budeme se spolu modlit. Nebo víš co? Slibme si, že se budeme modlit každý den. Je pravda, že si můžeme vzájemně pomoci, ale jedině Ježíš nás může opravdu změnit.“

Co si myslíte o řešení, se kterým Marcela a Lenka přišly? Co byste jim řekli, kdyby byly vaše kamarádky? Máte někdy problém odpustit sami sobě? Už se vám stalo, že když jste nepřijali Boží odpuštění, nazývali jste jej lhářem? A už se vám také stalo, že jste tvrdili, že jste přijali jeho odpuštění, ale přitom jste neodpustili sami sobě a jednali jste, jako byste byli svatější než sám Bůh? Dnešní aktivita nám má pomoci zbavit se podobných překážek, které si sami stavíme.

AKTIVITA

Dnes si napíšeme jiný dopis. Budeme psát dopis sami sobě. Vyznejte sobě i Bohu všechny hříchy, které vás ještě trápí. Pokud je potřeba, abyste si s někým promluvili, запиšte si to. Napište všechno, co chcete, aby Bůh z vašeho života odstranil. Potom společně tyto dopisy spálíme. Při pohledu na dým stoupající z vašich dopisů si představujte, že stejně tak od vás odcházejí vaše hříchy. Poproste Boha, aby ve vás žil skrze svého svatého Ducha a aby vám pomohl změnit, co je potřeba, abyste mohli žít nový život v jeho pokoji a s vědomím, že jste milovaní, že vám bylo odpuštěno a také že můžete odpustit i sami sobě.

SPECIÁLNÍ AKTIVITA

Váš výtvarný projekt je již téměř hotový. Během dnešního tvoření přemýšlejte zvláště nad svými „rozbitými kusy“ a co krásného Bůh z vašeho života vytváří.

ZÁVĚR

Ukončete setkání svou písní a modlitbami za úplné odpuštění a také za úplné přijetí Božího odpuštění.

LEKCE 8

Nový život

ÚVOD PRO VEDOUCÍ

U objetí je ještě jeden často přehlížený poslední krok – uvolnění objetí a odejití. V případě smířujícího objetí to znamená, že oba účastníci budou odcházet jako noví lidé. Byli změněni v důsledku hříchu a jeho škodlivých účinků a nyní jsou proměněni díky odpuštění a uzdravení. Vědí, že Bůh s nimi soucítí. Dnes se zaměříme na poslední část všech příběhů, které jsme tento týden probírali. Ke konci setkání si ještě probereme celý náš hlavní text 2. Korintským 5,17–21. Místo dlouhé přednášky strávíme mnohem více času otevřenou diskuzí.

Můžete si s sebou vzít všechny malby nebo jiné vizuální pomůcky, které jste využívali během celého týdne. Pro dnešní aktivitu budete potřebovat výtvarné potřeby. Pokud je to možné, vytvořte odznaky nebo visačky s nápisem Velvyslanci smíření nebo pro závěrečný ceremoniál použijte ty, které mládež udělala už dříve.

HUDBA

Najděte písně, které vaše mládež zná, nebo ty, které se chcete naučit, v nichž se zpívá o úplné obnově a novém životě. Pokud se vám podařilo vytvořit hymnu, opět si ji společně zazpívejte.

ÚVOD PRO MLÁDEŽ

Dnes je naše poslední setkání. Všichni jsme se toho o odpuštění a smíření hodně naučili. Dozvěděli jsme se, že odpuštění není totéž co omlouvání hříchu. Přemýšleli jsme o úplném smíření jako o objetí – jaké jsou jeho části?²⁹ Nakonec musíte objetí povolit a odejít, že? Ani klasické fyzické objetí netrvá věčně. Možná se někdy objímáte s někým, koho máte velmi rádi, a napadne vás: „Kdyby to tak trvalo věčně!“ Ale ve skutečnosti to nechete! Život by byl poměrně složitý, kdybyste museli dělat každodenní činnosti v něčem objetí!

Uvolnění z objetí a odejití je ve smířujícím objetí velmi důležité. Obě osoby byly předchozím jednáním zraněny, ať už se jednalo o cokoli. Pak si po nabídnutí a přijetí odpuštění oba lidé pomohli a uzdravili se nebo se začali uzdravovat. Poté znovu vybudovali nebo budují vztah. Takže vlastně odcházejí z této události změněni; dva lidé, kteří jsou trochu jiní, než byli. Oba dva mohou mít větší soucit s ostatními, kteří zhřešili nebo vůči kterým někdo zhřešil.

29 uvolnění, objetí, odejití

Náš program dnes bude trochu jiný. Místo nového příběhu budeme diskutovat o koncích a možných výsledcích všech příběhů, o kterých jsme tento týden slyšeli. Budu klást otázky ohledně každého příběhu a vy se budete snažit na ně společně odpovědět. V některých případech nemusíme odpovědi znát, ale můžeme uvažovat, jak bychom se cítili a jak bychom jednali za podobných okolností my. Pomůže nám to po ukončení modlitebního týdne být odhodlanými velvyslanci smíření.

KONCE PŘÍBĚHŮ

Na začátku týdne jsme se dozvěděli o rozhodnutí, které božská Trojice udělala před dávnou dobou, ještě než vůbec začal existovat čas: že se postarají o to, aby smířili svět, když někdo zhřeší. Syn přijde na zem, bude zde žít a také zemře jako lidská bytost, aby přemostil propast způsobenou zlem hříchu. Pak Bůh stvořil náš svět. Netrvalo dlouho a Adam s Evou se rozhodli jednat způsobem, který vykazoval nedůvěru v Boha a který porušil zákon lásky, na jehož základě Bůh stvořil vesmír a čas.

Vzpomínáte si, jak jim Bůh otevřel svou náruč, aby jim nabídl odpuštění?³⁰

Jak mělo podle Božího vysvětlení přijít jejich odpuštění?³¹

Jak odpověděli?

Jak to víme?

Jak se jejich životy změnily – důsledkem jejich hříchu a důsledkem přijetí Božího odpuštění a zaslíbeného Vykupitele?

Další příběh byl o Ježíši, který přišel na tuto zemi, aby zde žil a zemřel za nás. Jak otevřel náruč celému světu? Vzpomínáte si na náš obrázek?³²

Komu konkrétně odpustil a pro koho Boha žádal o odpuštění?

Následující večer jsme porovnávali Jidášovo a Petrovo zrazení Ježíšovy lásky.

Jak zradil Ježíše Jidáš?

Jak zradil Ježíše Petr?

Jak jim Ježíš nabídl odpuštění a smíření?

Když je Jidáš nepřijal, jak se změnil jeho život?

Nezapomeňte, že kvůli tomu, že nás Bůh miluje, naše rozhodování mění i *jeho* život! Jak si myslíte, že se Bůh, Ježíš a Duch svatý cítili, když se Jidáš zabil?

Jak se změnil život Petra, poté co přijal Ježíšovo odpuštění?

Zabývali jsme se také příběhem ženy u studny. Jak jí Ježíš nabídl odpuštění a smíření?

Jak se změnil její život?

Jak to změnilo celé město?

Myslíte si, že i žena nabídla odpuštění druhým, kteří se k ní dříve nechovali pěkně? Svou odpověď vysvětlete.

Studovali jsme odpuštění, které nabídl svým bratrům Josef za jejich krutost vůči němu. Dozvěděli jsme se, že se v této rodině smířující objetí asi nikdy zcela nesevělo – i o několik let později po smrti jejich otce se bratři stále báli, že se jim Josef může

30 Když chodil po zahradě a hledal je.

31 nápověď v Gn 3,15

32 Pokud jej máte, ukažte jej ostatním.

pomstít. Vzpomínáte si, jak Josef na jejich strach reagoval?³³ Nevíme, jestli v té chvíli přijali jeho odpuštění úplně. Vyjmenujte některé body, jak by se jejich životy změnily, pokud by odpuštění přijali, nebo pokud by je nepřijali.

Náš první současný příběh byl o Lei, která musela nechat odejít svého manžela. Zoufale se modlila, aby se poddal a nechal Boha, aby jej změnil. I když to bylo velice bolestivé a těžké, Lea se naučila žít s postojem odpuštění, přestože nevěděla, jestli vůbec někdy bude mít příležitost odpuštění svému manželovi nabídnout. Jak si myslíte, že ji to změnilo?

Jak by se mohl její život změnit, kdyby její manžel odpuštění přijal a dokončil smírující objetí?

Marie Magdalská nám krásně ukázala, jaké změny v životě nastanou, když člověk přijme odpuštění a smíření. Jak se její život změnil? Čím to ukázala?

Myslíte si, že se Šimon nebo jiní u stolu něco naučili o odpuštění díky příběhu Marie? Jen si představte ty miliony lidí, které tento příběh za 2 000 let slyšely! Až budeme v nebi, nemáte chuť setkat se s některými lidmi, jejichž životy se změnily díky tomuto příběhu?

Hlavní postavou dalšího současného příběhu byl pan Johnson, muž odsouzený za vraždu, a jeho nevlastní dcera, která mu nakonec odpustila. Jak se tyto dva životy změnily – nejprve hříchem a potom odpuštěním?

Také jsme poznali Marcelu a Lenku, dvě kamarádky, jejichž životy byly od sebe odtrženy hříchem jedné z nich. Jak se jejich životy kvůli hříchu změnily?

Kdo další byl tímto hříchem zasažen?

Co se stalo, když si vzájemně nabídly a také přijaly odpuštění? Jak se jejich životy změnily?

Od Marcely a Lenky jsme se naučili, že je důležité odpouštět i sobě samým. Koho nazýváme lhářem, když v sobě stále nosíme pocit viny za něco, co jsme udělali? Komu ničíme život? Když zcela přijmeme Boží odpuštění a smíříme se s ním, jak se naše životy změnil?

Pokud je zde někdo, kdo má zkušenost s tím, jak se mu změnil život díky odpuštění, můžete se o ni podělit. Nesdělujte však soukromé podrobnosti, které náležejí někomu jinému.

Přečtěme si celý náš výchozí text v 2. Korintským 5,1–21.³⁴

Já chci být velvyslancem smíření. A co vy?

Pokud ano, jednou budeme stát na skleněném moři a setkáme se s lidmi, které jsme neznali, jejichž životy byly změněny, protože jsme se rozhodli žít pro Boha a žít v jeho lásce. Zde máme nádhernou scénu, jejíž součástí budeme i my. Ellen Whiteová ji spatřila ve svém vidění a zaznamenala ji v knize Velké drama věků na straně 416.

³³ Plakal.

³⁴ Vždy někoho poproste, ať přečte jeden verš, a pak se zastavte, abyste jej mohli prodiskutovat. Tak pokračujte s každým veršem až do konce.

„Až budou vykoupení uvítání v Božím městě, rozezní se všude nadšené chvalozpěvy oslavující Pána. Blíží se chvíle setkání prvního a druhého Adama. Boží Syn čeká s otevřenou náručí, aby přijal praotce lidského rodu – bytost, kterou stvořil a která se vzbouřila proti svému Tvůrci. Za jeho hřích nese Spasitelovo tělo známky ukřižování. Když Adam uvidí jizvy po strašných hřebech, nepadne svému Pánu do náruče, ale pokorně se skloní k jeho nohám a zvolá: ‚Chvála a čest Beránkovi, tomu obětovanému!‘ Nato ho Spasitel laskavě vybidne, aby se znovu podíval na svůj rajský domov, z něhož musel na tak dlouho odejít.

Adamův život na zemi byl po vyhnání z ráje plný bolesti a zármutku. Každý uschlý list, každé obětní zvíře, každý kaz na kráse přírody, každá skvrna na čistotě člověka mu znovu připomněly jeho hřích. Cítil nesmírnou bolest a lítost nad šířící se bezbožností i nad tím, když jako odpověď na svá varování musel poslouchat výčitky, že má hřích na svědomí. Pokorně a trpělivě snášel téměř tisíc let trest za své přestoupení. Upřímně svého hříchu litoval, věřil v zásluhy zaslíbeného Spasitele a zemřel s nadějí na vzkříšení. Boží Syn zaplatil za vinu a hřích člověka. A nyní, díky smíření v Ježíši Kristu, může Adam znovu převzít své původní panství.“

Jak slavný je to pohled! V rámci dnešní aktivity vás zvu, abyste nakreslili osobu, se kterou byste se chtěli v nebi usmířit. Nebo můžete nakreslit Adama a Evu, jak se setkávají s Ježíšem.

POSLEDNÍ SPECIÁLNÍ AKTIVITA

Pokud jste projekt ještě nedokončili, učiňte tak dnes. Povídejte si o něm a o tom, jak Bůh dokáže vytvořit něco krásného z rozvrácenosti v našich životech i v naší společnosti. Naplánujte si, kdy budete prezentovat svůj dokončený projekt a kde si jej pověsíte. Můžete pod něj něco napsat a vysvětlit jeho význam.

ZÁVĚR

Před dnešní modlitbou se zeptejte, zda je někdo, kdo by se chtěl zavázat, že bude žít svůj život v lásce, smířen s Bohem a bude velvyslancem smíření. Poproste je, aby se postavili. Pokud pro ně máte odznaky nebo visačky, rozdejte je. Formálnost ceremoniálu necháváme na vás.

Ukončete setkání modlitbami vděčnosti a vaší hymnou.

Poznámky:

Poznámky:

Poznámky:

PŘEDNÁŠKY MODLITEBNÍHO TÝDNE MLÁDEŽE 2020

Název: OBJETÍ

Téma: ODPUŠTĚNÍ A SMÍŘENÍ

Autorka: Debbonnaire Kovacs

Překlad: Marek Pavlán

Odpovědná redaktorka: Michaela Hrachovcová

Grafická úprava: Jaromír Pokorný

Fotografie na obálce: shutterstock.com

Tisk: ARTRON, s. r. o., Boskovice

Vydal: Advent-Orion, s. r. o., Praha

První vydání, 2020

ISBN 978-80-7172-621-0